

บทนำ

ต้องกลรัก เป็นนิยายที่นักเขียนไม่เคยคาดคิดว่าจะได้รับการตอบรับที่ดี และมีคอมเมนต์รามามากมาย จนเกิดความรู้สึกท้อ แต่สุดท้ายก็ทำให้เรื่องนี้จบลงสมความตั้งใจ ความรักของคนสองคนที่เกิดขึ้น แม้แรกเริ่มเกิดจากความเกลียดชัง แต่ท้ายสุดแล้ว ทั้งสองก็ฝ่าฟันอุปสรรคและพิสูจน์ความรักที่มีต่อกันมาได้ ฝากผลงานเรื่องนี้ ไว้ด้วยนะคะ

ด้วยรักและห่วงใย

วนาลักษณ์

ต้องกลรัก

บทที่ 1

เหตุผลที่ต่างกัน

เสียงฝีเท้าดังแว่ว เจ้าของห้องชะงักเหลือบมอง
ตรงประตู ไม่นานนักมันถูกเปิดออก ร่างสูงใหญ่ ดวงตา
คม คิ้วเข้ม จมูกโด่ง ผิวกายน้ำผึ้ง ก้าวเข้ามา ทำทาง
เครียดขมึน รวากับว่าการมาในห้องนี้สร้างความอึดอัดให้
เขามากมาย เจ้าของห้องลุกจากเก้าอี้บุณวมสีครีม แล้ว
เดินมาหย่อนกายตรงโซฟา ช้อนสายตามองบุตรชายเพียง
คนเดียว

“นั่งก่อนสิธัช” คนเป็นพ่อเอ่ยปาก

ธัชพลทรุดกายลงตรงข้าม แล้วระบายลมหายใจ
ออกมา เขากับพ่อพูดคุยกันน้อย แม้อยู่บ้านเดียวกัน มัน
เป็นเพราะเหตุการณ์ในอดีต สร้างรอยร้าวให้
ความสัมพันธ์

“พ่อมีอะไรครับถึงเรียกผมมา”

สีหน้าคนเป็นพ่อเครียดลง ซ้อนสายตามองบุตรชาย

“พ่อต้องการให้แกหั่นหมากกับหนูพิมพ์จันทร์”

คนฟังชะงักดวงตาเบิกกว้าง สีหน้าไม่พอใจ

“แต่พ่อก็รู้ไม่ใช่หรอครับ ว่าผมกับพรรณเรศคบ
หากันอยู่!”

“แล้วยังไง คบกับพรรณเรศแล้วแต่งกับคนอื่นไม่ได้
หรือไง”

“แต่คนที่พ่อให้ผมแต่งเป็นน้องของเรศนะครับ
พ่อ!” เขาบอกเสียงเครียด

ธเนศกระตุกยิ้มมุมปากทอดสายตามองบุตรชาย
ผู้หญิงอย่างพรรณเรศหาได้ทั่วไป คิดสวมเขาให้ลูกชาย
เขาไม่มีทางเสียหрок เขาไม่มีวันยอมให้ผู้หญิงแบบนั้น
มาเป็นสะใภ้เด็ดขาด ต่อให้ชาติตระกูลดีแค่ไหน แต่หาก
ทำตัวล้าส่อนไร้ยางอาย เขาก็ไม่อาจยอมรับได้

“ฉันอยากจะรู้ว่า แกจะรักกับผู้หญิงอย่างพรรณเรตไปได้สักกี่น้ำ ถ้าหากแกรู้ความจริงของพรรณเรตได้สักครั้งที่ฉันรู้”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจกับสิ่งที่บิดาเปรยออกมา

“พอหมายความว่ายังไง!”

“ฉันพูดขนาดนี้ แกยังไม่เข้าใจอีกเหรอ ความรักมันทำให้แกหน้ามืดตามัว จนมองไม่เห็นความเป็นจริงเลย หรือไง แฟนแกเป็นดาราดัง มีหรือจะไม่มีคนหมายปอง วงการนั้นมีแต่คนหน้าตาดี ๆ แกคิดว่าพรรณเรตจะไม่ไขว่เขวเลยหรือไง”

เขาลุกยืนเต็มความสูง มองบิดาแววตาปูดร้า

“ผมไม่เชื่อสิ่งที่พ่อบอก ถ้าหากไม่มีหลักฐาน ผมไม่มีวันแต่งงานกับพิมพ์จันทร์แน่นอน ขอตัวก่อนครับ” เขาบอกเสียงหนัก แล้วเดินออกจากห้อง

คนเป็นพ่อมองตามแผ่นหลัง คนอย่างธเนศไม่มีอะไรที่ทำได้ ถ้าหากตกลงปลงใจไม่รับพรรณเรตเป็นสะใภ้มันก็จะไปตามนั้น

ก๊อก ก๊อก

ประตูเปิดออก หญิงสาวรูปร่างอรชร ผิวกายขาว
เนียน ใบหน้ารูปไข่ ดวงตาเรียว แพนตายาว จมูกโด่ง
ริมฝีปากอวบอิ่ม สบตาแขกผู้มาเยือน เธอคลี่ม้วนที่เมื่อ
เห็นว่าเป็นใคร ก่อนโหมกกายเข้าโอบกอดเขาไว้นั่น

“เรศคิดว่าธัชจะไม่มาแล้ว!”

ชายหนุ่มกอดตอก่อนคลาย แล้วพากันเดินเข้า
ด้านใน สองคนทรุดกายลงบนโซฟา ธัชพลถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ เพราะปัญหาหนักอกในตอนนี เขารู้ดีว่าพ่อไม่
ชอบพรรณเรศสักเท่าไร อาจเพราะเธอไม่เก่งกาจเท่า
มีอมพิมพ์จันทร์ พ่อคงอยากสานต่อธุรกิจเลยคิดให้เขา
แต่งงานกับน้องสาวเรศ แต่เขาหักหลังคนรักแบบนั้น
ไม่ได้

พรรณเรศสังเกตเห็นอาการแพนหนุ่ม สีหน้าดูไม่ปกติ
ราวกับมีเรื่องอะไรในใจ วันนี้คงเกิดปัญหาที่บ้านมาแน่

ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ทำหน้าอมทุกข์แบบนี้ มือบางเอื้อมกุม
มือหนาไว้ แล้วสบตาก่อนยิ้มอ่อนโยน

“มีเรื่องที่บ้านมาเธอคะธัช” เธอถามเสียงเบา

ธัชพลซ่อนสายตา แล้วระบายลมหายใจ

“ก็นิดหน่อยนะเรศ”

พรรณเรศแม้ริมฝีปาก ดูท่าแล้วคงเป็นเรื่องเธอ รู้
ดีว่าบิดาของคนรักไม่ชอบตนสักเท่าไร แต่จะทำยังไงได้
ในเมื่อเธอกับธัชพลรักกัน อีกอย่างหนุ่มหล่อเพียบพร้อม
แบบนี้คงหาได้ยาก ถ้าหากไม่รีบตะครุบไว้เสียก่อน เสีย
ไปคงเสียดายแย่

“เรื่องเรศใช่ไหม พ่อคุณคงอยากคุณเลิกกับเรศ”
หญิงสาวหลบตามองพื้น น้ำตาเริ่มคลอ

ร่างบางถูกรั้งมากอดไว้ เพื่อปลอบ

“อย่าคิดมากเลยเรศ ยังไงผมก็ไม่มีวันทิ้งคุณ ถ้า
หากผมไม่ยอมพ่อจะทำอะไรได้”

“จริงนะคะธัช คุณจะไม่ทิ้งเรศไปใช่ไหม”

“จริงครับ ไม่ต้องห่วงนะ”

ชายหนุ่มโอบรัดร่างบางไว้แนบแน่น ก่อนผลห่างสองคนสบตากันหัวใจสั่นไหว ความต้องการตามธรรมชาติเรียกร้องเข้าหา สองร่างกอดกระหวัดบนเตียงกว้างแลกจูมพิตดูดดื่ม พร้อมบรรเลงเพลงรักที่ช่วยกันสรรสร้าง

ที่สอง... รัชพลลุกนั่งแล้วสะบัดผ้าห่มออกจากร่างกายเปลือยเปล่า เดินไปหยิบผ้าขนหนูเข้าห้องน้ำ พรรณเรศพลิกกายแล้วมองแสงไฟในห้องน้ำ ระบายนมหายใจแล้วกัดฟันแน่น ต่อให้เขามาหาบ่อยครั้งแค่ไหน แต่รัชก็แทบไม่เคยค้างคืนที่นี่เลย ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร

ชายหนุ่มก้าวออกจากห้องน้ำ แล้วแต่งตัว เสร็จเรียบร้อยหันกลับมามองคนรักแล้วทรุดกายลงบนเตียงจูมพิตหน้าผากแผ่วเบา ลุกยืนเดินมาหน้าประตูแล้วเปิดสวาท้อออกจากห้องพร้อมระบายนมหายใจ บางทีการเป็นลูกเพียงคนเดียวก็ทำให้เขาเหนื่อยมากเหลือเกิน ถ้า

หากเขาค้างคือนอยู่กับคนรักมาเท่าไร พ่อยิ่งรังเกียจเธอ
มากเท่านั้น เขาไม่อยากให้มันเป็นเช่นนั้น

รถยนต์จอดเทียบหน้าบ้าน รัชพลก้าวลงแล้วเดิน
เข้าสู่ด้านใน เขาตั้งใจขึ้นชั้นสอง ถึงตรงบันได เสียงฝีเท้า
ทำเอาคนตัวใหญ่ชะงัก เงยหน้าสบตาเห็นแววตาส่งมา
เยือกเย็น

“ไปกกกันจนถึงปานนี้เลยหรือ พ่อโทรหาเขาบอก
ว่าแกไม่เข้าไปทำงาน!”

คนถูกตำหนินิ่งเงียบ เพราะไม่อยากต่อปากต่อคำ
กับบิดา

“ถ้าแกยังไม่เห็นหัวพ่อแบบนี้ ระวังนังผู้หญิงของ
แกจะตกอับไม่มีงานให้ทำ!” ธเนศประกาศกร้าว มอง
บุตรชายแววตาดุดัน

“เรื่องนี้เรศไม่เกี่ยว เรศไม่ได้ขอให้ผมไปหา ผมไป
หาเรศเอง!” เขาอธิบายเสียงเครียด

“หุบปากของแกซะอีซ ไม่ต้องมาขึ้นเสียงเถียงแทน
ผู้หญิงของแก สิ่งที่แกควรทำคือการเลิกกับแม่นั้นเสีย!”

อีซพลบگرامแน่น พยายามข่มอารมณ์ตนเอง
เอาไว้ ทำไมพ่อไม่ฟังเหตุผลกันบ้าง เขารักพรรณเรศ พ่อ
รู้แก้ไขเหตุไฉนยังบังคับให้แต่งงานกับพิมพ์จันทร์ ผู้หญิง
คนนี้เป็นน้องสาวของคนที่เขารัก พ่อทำแบบนี้ได้ยังไงกัน

“เรศไม่ได้ทำอะไรผิดเลยนะพ่อ เราสองคนรักกัน
ทำไมพ่อต้องบังคับให้ผมเลิกกับเรศด้วย ผมโตแล้ว
เมื่อไหร่พ่อจะเข้าใจเราสองคนสักที!”

คนเป็นพ่อขบگرامแน่น หลงจนนำมิดตามัว

“สักวันฉันจะกระชากหน้ากากผู้หญิงอย่างพรรณ
เรศให้แกดู แล้วแกจะรู้ว่าผู้หญิงคนนั้น มันไม่ได้รักแก
เลย1” พูดจบชายชราเดินกลับขึ้นห้องทันที

อีซพลยืนนิ่ง เก็บความเจ็บปวดไว้ในอก ถ้าหากพ่อ
เข้าใจเขากับพรรณเรศคงดี เขาไม่รู้ว่าเพราะอะไร ทำไม
พ่อถึงได้ไม่พอใจในตัวคนรักของเขานักหนา แต่กลับ

พิมพ์จันทร์น้องสาวของพรรณเรศ พ่อกลับต้องการให้เขา
แต่งงานด้วย ทำไมกัน!

พรรณเรศมองตัวเองในกระจก หลังจากช่าง
แต่งหน้าให้เรียบร้อย เธอหยิบบทมาทบทวนเพื่อรอเข้า
ฉาก ไม่นานเท่าใดนักผู้กำกับเรียกไป นักแสดงดาวร้าย
อย่างเธอแสดงได้ดีจนเลิกกองไว้ เธอกลับเข้ามาในห้อง
แต่งตัวอีกครั้ง หย่อนกายลงบนเก้าอี้แล้วระบายลมหายใจ
ด้วยความอ่อนเพลีย พักหลังนี้เธอเป็นอะไรไม่เข้าใจ
ทำไมถึงได้ง่วงนอนตลอดเวลา แถมหน้ามีดบ่อย ๆ

เสียงฝีเท้าดังเบื้องหลัง พรรณเรศจึงมองชาย
รูปร่างสูงในกระจกแล้วยิ้มให้บาง ๆ พลบนิ่งลงข้างดารา
สาวแล้วยิ้มทรงเสน่ห์ ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่พิชิตใจสาวมาทั่ว
หล้า

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” พรรณเรศเอ่ยถาม แล้วหยิบ
น้ำยาล้างเครื่องสำอางออกมา แล้วหยดใส่สำลีเพื่อลบ
หน้าตนเอง

“ไม่มีอะไรครับ ผมแค่อยากมองคุณแบบนี้มานานๆ”

พรรณเรศยิ้มบาง ๆ

“อย่ามาล้อเล่นกันเลยคะคุณรบ คุณนะสาว ๆ เยอะ
จะตายไป”

เขาระบายลมหายใจแล้วยักไหล่

“เพราะแบบนี้หรือเปล่าที่ทำให้คุณไม่รับรักผมสัก
ที” เขาเลิกคิ้วมองรอคำตอบ

คนถูกถามเลือกไม่ตอบ เลื่อนเก้าอี้แล้วลุกขึ้น

“ฉันไปก่อนนะคะ เจอกันพรุ่งนี้ค่ะ” เธอบอก แล้ว
เดินออกจากที่นั่งไป

พลรบมองตามแล้วกระตุกยิ้มมุมปาก เสียหายที่เขา
จีบเธอไม่ติดสักที ไม่เช่นนั้นนี่ป่านนี้ เขากับเธอคง
กลายเป็นแฟนกันไปแล้ว พอจะจริงจังกับใครดันเจอเรื่อง
แบบนี้เสียอีก รู้สึกแย่มาก

พรรณเรศเคลื่อนรถออกจากลานกว้าง แล้วตรงไปยัง
คลินิกเพื่อนสนิท เธอรู้สึกผิดปกติกับตนเองมาหลายวัน

แล้ว อาการแบบนี้มันทำให้เธอกังวล เพราะถ้าหากเป็นจริงอย่างที่หวัง บางที... เรื่องระหว่างเธอกับเขาอาจเดินหน้าต่อไปได้ อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่อยากสูญเสียผู้ชายเพียบพร้อมอย่างรัชพลไป

รถจอดริมบาทวิถี หญิงสาวก้าวลงมาล้างกระเป๋ายกยิบแฉ่งตามาสวมเพื่อปกปิดใบหน้า เปิดประตูเข้ามาด้านใน แพทย์หญิงสโรธรเดินออกมาต้อนรับ

“ตรวจได้เลยหรือเปล่าอะโรส” พรรณเรศถามเสียงเบา เพราะเห็นคนไข้คนอื่นกำลังมองมา

“ได้เลยเข้ามาสิ”

สองร่างเดินเข้าด้านในห้อง พยาบาลผู้ชายปิดประตูลง พรรณเรศถอดแว่นตาออก แล้วระบายลมหายใจ

“ได้ชื่อที่ตรวจมาตรวจก่อนหรือยัง” คนเป็นเพื่อนถาม แล้วสบตา

คนถูกถามส่ายหน้า “ยังเลย ไม่อยากตรวจเอง ยังไงก็ต้องมาตรวจกับเธออยู่แล้ว”

หมอสาวถอนหายใจเอือกใหญ่

“แล้วถ้าผลออกมาว่าท้องจะทำยังไง”

ดาราสาวคลี่ยิ้มกว้าง “ท้องก็ดีนะสิ”

สโรชามองหน้าเพื่อนสนิทหน้าเครียด สิ่งที่คุณคิดมันไม่ผิด แต่ติดตรงที่ว่าทางนั้นจะยอมง่าย ๆ จั๊นเธอ ต่อให้มีหลานก็ตาม เพราะคุณธเนศค่อนข้างมีชื่อเสียง สะใภ้คงต้องเป็นคนเก่งมีฝีมือด้านการบริหาร เพื่อเกื้อหนุนให้คุณธัชพลก้าวหน้า แต่กับพรรณเรศแล้วมันแตกต่างกัน เพื่อนเป็นแค่ดาราดาวรุ่ง ไม่มีความสามารถด้านการงานบริหารเลย ผิดกับน้องสาวอย่างพิมพ์จันทร์ ที่เก่งกาจจนกลายเป็นนักธุรกิจใหม่ไฟแรง

“คิดดีแล้วเธอเรศ คุณธเนศเขาเป็นใครเธอน่าจะรู้ดี” คนเป็นเพื่อนเตือน

พรรณเรศยกไหล่ราวกับไม่แยแส แต่ในใจกลับหวั่นไหว เธอต้องการมีลูกเพื่อผูกมัดเขา ที่สำคัญตาแก่พ่อของเขาคงยอมอ้าแขนตอบรับเธอเป็นสะใภ้

“ฉันรู้อะไร ฉันถึงพยายามให้ตัวเองท้องกับธัช!”

สโรชาสายหน้า แล้วระบายลมหายใจ

“ฉันหวังว่าการมีลูกจะทำให้แกโชคดีนะเรศ” เธอ
เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “เพราะถ้าหากท้องตอังกาลังรุ่ง
แบบนี้ แกจะไม่มีหน้าที่การงานรองรับอีก”

“ธัชไม่มีวันทิ้งฉันหรอก ต่อให้พ่อของเขาไม่
ยอมรับ”

“โอเค งั้นเอาไป”

พรรณเรศมองกระปุกพลาสติกสีขาวตรงหน้า แล้ว
รับมา

“แกฉีใส่นั่นแล้วเอามาให้ฉัน ฉันจะได้ตรวจให้”

“โอเค งั้นเดี๋ยวฉันมา”

ห้านาที พรรณเรศเดินกลับมาแล้ววางกระบอกใส่
ปัสสาวะไว้ตรงหน้าเพื่อน สโรชาส่งให้กับพยาบาลผู้ช่วย
เพื่อทำการตรวจ รอไม่นานผลก็ออกมา หมอสาวระบาย
ลมหายใจแล้วซ่อนสายตามองเพื่อน ที่นั่งลุ่มอยู่ตรงหน้า

“แกท้องสมใจแล้วล่ะเรศ”

ว่าที่คุณแม่ฉีกยิ้มกว้าง หัวใจเต้นโครมคราม เผลอ
เอามือลูบท้องตนเองด้วยความหวัง เด็กคนนี้จะป็นโช
ทองคล้องเธอกับเขาไว้แนบแน่น และพ่อสามีไม่มีวัน
พรากเราสองคนไปได้

“แล้วฉันต้องทำยังไงบ้าง”

“ฉันจะจัดยาบำรุงให้ แก่แพ้งไหมล่ะ”

“ไม่เท่าไรหรนะ แค่เพลียๆ บ้าง”

“แบบนี้ก็ดีแล้ว ไม่อย่างนั้นคงไปทำงานลำบากแ
เรศ ช่วงนี้ก็อย่ารับงานเยอะก็แล้วกัน”

พรรณเรศออกมาจากห้องตรวจ ก่อนหยิบแว่นสีดำ
มาสวม หมอสาวยื่นยาให้

“ขอบใจมากฉันไปก่อนนะโรส”

“ฉันเขียนใบนัดให้แล้ว มาตามนัดด้วยล่ะ”

“ได้จะเพื่อน” เธอบอกแล้วยิ้มกว้าง ก่อนหันหลัง
เดินออกมา

พรรณเรศยิ้มบาง ๆ ด้วยความยินดี เรื่องนี้รัชวรได้
รับรู้ จากนั้นไปคงเกิดเรื่องดี ๆ ในชีวิต อุปสรรคที่ผ่านมา
ถือว่าเป็นบททดสอบ เธอหวังแค่เพียงเด็กคนนี้จะช่วย
ทำให้พ่อสามี รักและเอ็นดูเธอบ้างเท่านั้นเอง

ดาราสาวล้างกระเป๋ายิบโทรศัพท์มือถือออกมา
แล้วกดติดต่อนไปยังปลายทาง

“ว่าไงครับเรศ” ปลายสายกรอเสียงอ่อนโยน

“รัชคะ วันนี้มาหาเรศที่คอนโดได้ไหม”

“วันนี้ผมมีประชุม เลิกดึกนะครับ รอไหวเหรอ”

“เรศรอได้ค่ะ พอเรศมีเรื่องสำคัญจะบอกกับคุณ”
เธอยิ้มบาง ๆ เมื่อคิดว่าเขาต้องตื่นเต้นแน่นอน

“ได้ครับ ผมจะไปหานะ”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำแล้ววางสาย

ประตูห้องเปิดออก เจ้าของห้องดันกายเข้าด้านใน เพราะในมือหอบหิ้วของพะรุงพะรัง เธอใช้เท้ายกดันมัน ปิดลงตามเดิม แล้วสาวเท้ามายังโต๊ะอาหาร วางของโปรด เขาไว้บนนั้นแล้วเท้าเอวระบายยิ้ม คนตัวเล็กเปิดดูอาหารออก แล้วค่อยๆ พิจารณาดูว่า เธอจะทำไมกับมันดี เพราะกว่าเขาจะมาถึงมันคงเย็นชืดหมดเสียก่อน

“ไปอาบน้ำก่อนดีกว่า” หญิงสาวเปรยกับตนเอง แล้วเดินออกจากห้องอาหารไป

พอเข้าห้องนอนจัดการเปลี่ยนชุดออกจากร่างกาย แล้วเดินเข้าห้องน้ำ วันนี้อยากทำให้เขาประทับใจมากที่สุด กลืนกายต้องหอมกรุ่น ผิวกายต้องเนียนนุ่ม เพียงแค่นี้ถึงใบหน้าของคนรักมันทำให้เธอรู้สึกเป็นสุขอย่างบอกไม่ถูก อาบน้ำเรียบร้อยออกมาแล้วหย่อนกายลงหน้ากระจก

เธอลูบไล้ใบหน้าด้วยครีมบำรุง แล้วตามด้วยโลชั่นตามผิวกาย ก่อนหยิบชุดเดรสสีชมพูมาสวมใส่ แต่งหน้า โทรมีพืช มองดูตนเองอีกครั้ง แล้วเดินออกมา อุ่นอาหาร

ร้านโปรดของเขาเพื่อรอต้อนรับ พรรณเรศมองโต๊ะ
อาหารที่ตนเองจัดด้วยความพึงพอใจ

ติด!

เสียงรูดคีย์การ์ดดัง ติดตามด้วยเสียงเปิดประตู
เจ้าของห้องชะงักระบวยิ้มทันทีเพราะรู้ว่าคนที่มาคือใคร
เธอถอดผ้ากันเปื้อนออก แล้วเดินไปต้อนรับตรงหน้า
ประตู ทันทีที่เห็นคนรัก เธอรีบสวมกอด แล้วช่วยเขาถอด
สูทมาพาดไว้ตรงโซฟา ธัชพลทรุดกายลงตรงโซฟาแล้ว
เอนพิงพนักก่อนหลับตาลงด้วยความเหนื่อยอ่อน พรรณ
เรศเห็นเช่นนั้นเลยเดินมาตรงครัวรินน้ำส้มคั้นแล้วนำมา
เสิร์ฟ

“ดื่มน้ำส้มก่อนนะคะ จะได้สดชื่น” เธอยื่นให้เขา

ชายหนุ่มรับมา แล้วกระดึ่มจนหมดแก้ว มันทำให้
เขาหายอ่อนเพลียได้ดีทีเดียว

“ขอบคุณมากนะครับ”

ธัชพลเหลือบมอง เห็นสีหน้าคนรักเต็มไปด้วย
รอยยิ้ม คิ้วเข้มขมวดด้วยความสงสัย

“มีอะไรหรือเปล่าครับ คุณอารมณ์ดีเป็นพิเศษ”
เขากามเสียงแผ่ว แล้วสบตา

คนถูกถามอมยิ้ม “ไปทานข้าวกันไหมคะ เรศหิว
แล้ว ช่วงนี้ต้องบำรุงค่ะ”

ชายหนุ่มชะงักเล็กน้อย กับคำพูดของคนรัก แต่
กลับไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก ยอมเดินตามแรงดึงของอีก
ฝ่ายมายังโต๊ะอาหาร เขาสบตาเธอด้วยความสับสน เมื่อ
เห็นบนโต๊ะมีอาหารโปรตมากมาย ดอกกุหลาบสีแดงถูก
ปลักใส่แจกันวางไว้ตรงกลาง ปกติเรศไม่ทำแบบนี้

“มีเรื่องอะไรต้องฉลองหรือเปล่าครับ” เขากาม
ขณะเลื่อนเก้าอี้ นั่งลง

พรรณเรศยิ้มบาง ๆ แล้วทรุดกายลงตรงข้าม ตัก
อาหารใส่จานเขาเป็นระยะ ธัชพลยิ่งพิศมองคนรักยิ่ง
แปลกใจ เพราะทำทางดูมีความสุขเสียเหลือเกิน ตกลงมัน
เรื่องอะไรกันแน่

“ตกลงไม่บอกผมเหรอครับว่ามีเรื่องอะไร” ชาย
หนุ่มถามย้ำ

ริมฝีปากบางเม้มสนิท แล้วซ่อนสายตามองคน
ตรงหน้า

“เรศท้องคะธัช”

คนฟังนั่งจ้องราวกับถูกสาป ร่างกายเย็นเฉียบ
จับปล้นกับสิ่งที่เพิ่งได้รับรู้ ไม่นานนักหัวใจกลับเต้นแรง
ขึ้นทุกขณะ จ้องมองคนรักราวกับไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“คะ...คุณว่าอะไรนะเรศ!” น้ำเสียงเขาดูตื่นเต้น

“ประจำเดือนเรศไม่มา พักหลังเรศอ่อนเพลียแล้วก็
ง่วงนอนบ่อย เรศเลยไปตรวจมาคะ”

“ตรวจ...”

“คะ ผลออกมาว่าเรศท้อง”

ว่าที่คุณพอลกลับทำอะไรไม่ถูก เขากำลังสับสนกับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแบบปัจจุบันทันด่วนเช่นนี้ แต่ในใจ
กลับรู้สึกตื่นเต้นระคนดีใจ

“อะ... ผมไม่รู้ว่าจะเริ่มยังไงดี ผมควรทำยังไง
ดีเรศ ผมกำลังจะเป็นพ่อคนแล้ว!” เขาจะล่ำลือ

หญิงสาวน้ำตาเอ่อคลอ เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางของ
คนรัก

“คุณไม่ต้องทำอะไรเลยคะธัช นอกจาก... พาเรตไป
ฝากครรภ์”

เขาลุกจากเก้าอี้ ตรงเข้ารี้งร่างมากอดไว้แนบ
แน่น

“ผมดีใจมากเลยรู้ไหม ที่คุณกำลังจะมีลูกกับผม!”

“เรศก็ดีใจค่ะ”

สองร่างกอดกันด้วยความรัก พรรณเรศยิ้มกว้าง
อย่างน้อยเขาก็ยอมรับ และไม่ทอดทิ้งเธอไปไหน แล้ว
แบบนี้หรือที่พ่อสามีจะไม่ยอมรับเธอ

“คืนนี้ผมจะค้างที่นี่นะ”

คนฟังดวงตาเบิกกว้างด้วยความยินดี

“จริงหรือคะ!” เธอร้องถามน้ำเสียงตื่นเต้น

“จริงสิ ผมอยากนอนกอดคุณ แล้วพรุ่งนี้เราจะไปที่บ้านผมกัน ผมอยากให้คุณไปเจอกับพ่อ!”

สีหน้าหญิงสาวหม่นลงเมื่อเขาเอ่ยถึงบิดา เธอหวาดหวั่นภายในไม่น้อย กระนั้นก็ยังอยากให้ตนเองถูกยอมรับ

“เป็นอะไรหรือเปล่า” รัชพลถาม ขณะเขยคางมนขึ้นมาสบตา

“เรตกังวลค่ะ กลัวพ่อคุณไม่ยอมรับเรศ” เธอบอกเสียงสั่น

เขาดึงมือบางมากุมไว้ แล้วยิ้มเพื่อปลอบประโลม

“พ่อต้องดีใจแน่ที่คุณกำลังจะมีหลานให้ ผมเชื่อว่าพ่อจะต้องยอมรับคุณแน่นอนเรศ!” ชายหนุ่มยืนยันหนักแน่น นั่นทำให้เธอใจชื้น

“จริงๆ นะคะ”

“จริงสิครับ”

“ถ้าคุณยืนยันแบบนี้ เรศก็เบาใจค่ะ”

หญิงสาวยิ้มบางๆ แล้วซับไบบนหน้ากับออกกว้าง รัชพล
ซ้อนร่างบางไว้ในอ้อมแขนแล้ววางบนเตียงกว้าง

“นอนรอผมที่นี้นะ คินนี่ผมจะกอดคุณทั้งคืนแล้ว
เดี่ยวผมไปอาบน้ำก่อน” เขาบอกแล้วผละห่างออกไป

เห็นเขาหายเข้าห้องน้ำ คนตัวเล็กลูกนั่งแล้วกระตุก
ยิ้มมุมปาก ร่างกายร้อนผ่าว เพราะอีกไม่กี่นาทีที่ข้างหน้า
เธอรู้ตัวว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้น รัชพลของเธอขนาดนี้ มีหรือจะ
ปล่อยให้เธอถูกพ่อตัวเองดูแคลน

เสียงรถยนต์จอดเทียบ เจ้าของบ้านวางแก้วกาแฟ
ขวาดคว่ำ ไม่นานนักเห็นสุรชัยเดินเข้ามา แล้วหยุดยืน
ตรงหน้าเขา สีหน้าลูกน้องดูเคร่งเครียด ทำเอาเธอนึกต้อง
ขบกราม สิ่งที่ทำให้เขาเดือดดาลได้มากที่สุด คือการที่ลูก
ชายโง่เง่าไม่รู้อะไรเลย

“ใครมา!”

“คุณรัชครับ”

“มากับใคร!”

“เอ่อ...” สุรัชย์อีกอึก ไม่กล้าเอ่ยปาก

ธัชพลจับมือคนรักเข้ามา แล้วมาหยุดยืนตรงหน้า บิดา พรรณเรศยกมือกระพุ่มไหวในทันที สุรัชย์ยังไม่ทันได้ตอบคำถามเลยเดินเลี้ยวออกมาเพื่อให้เจ้านายได้จัดการปัญหา ธเนศไม่ได้รับไหว้ กวาดตามองตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าของแฟนลูกชาย แล้วยิ้มเหยียด

“แกมีอะไรถึงได้พาแฟนแกมาที่นี่ เพราะฉันจำได้ว่าสั่งห้ามแกไว้แล้ว!”

คนเป็นลูกชะงัก แต่พยายามทำใจดีสู้เสือ

“ที่ผมกับเรศมาเพราะมีเรื่องสำคัญจะบอกกับพ่อครับ”

ธเนศชะงัก เห็นสีหน้าแววตาลูกชายแล้วทำเอาเขารู้สึกสังหรณ์ชอบกล

“เรื่องสำคัญอะไรก็ว่ามา ฉันมีธุระต้องไปทำ!”

“เรศต้องครับ!” เขาโพลงออกมา

ชายชราชะงัก ทอดสายตามองบุตรชายและผู้หญิงที่ยืนเคียงข้าง แล้วขบกรามแน่น พยายามระงับโทสะที่กำลังพลุ่งพล่าน

“ท้องจั้นหรือ?” ธเนศเปรยเสียงเย็น “ฉันไม่เข้าใจทำไมเธอถึงปล่อยให้ตัวเองท้อง เป็นดาราไม่ใช่หรือใจ ไม่คิดรักษาหุ่นหรือหน้าที่การงานของตัวเองเลยหรือ แต่งงานก็ยัง แล้วท้องแบบนี้ ไม่อายแฟนคลับ อายเพื่อนร่วมงานบ้างหรือไงกัน!”

คนฟังหน้าชา เม้มริมฝีปากด้วยความเจ็บแค้น

“เรศรักคุณธัชค่ะ!”

“เลยปล่อยให้ตัวเองท้อง รักหรืออยากมีลูกไว้จับไอ้ธัชกันแน่!”

“พ่อครับ อย่าพูดแบบนี้กับเรศเลย เราสองคนรักกันจริง ๆ นะครับพ่อ!” ชายหนุ่มรีบแก้ต่าง

“รักกันก็ไปอยู่ด้วยกันเลยสิไป ไปตัวเปล่านี้แหละ ไอ้ธัช!”

รัชพลชะงัก แล้วหันมองคนรัก พรรณเรศกำมือแน่น ขนาดเธอกำลังจะมีหลานให้ ยังไม่มีที่ท่าจะยอมอ่อนลงแม้แต่น้อย แล้วต้องทำยังไงถึงจะยอมรับเธอ

“พ่อครับ ในท้องเรศคือหลานของพ่อนะครับ พ่อไม่สงสารหลานบ้างเหรอ”

ธเนศเงยหน้า แล้วกระตุกยิ้มมุมปาก

“จะให้ฉันสงสารได้ยังไง ฉันยังไม่รู้เลยว่าในท้องแฟนแกมันใช่หลานฉันหรือเปล่า เป็นดาราเจอผู้ชายเยอะ ยิ่งกว่าเดินตามถนนเสียอีก ไม่รู้ว่ามั่วกันไปถึงไหน จะให้ฉันเชื่อใจว่าแฟนแกมีแคคนเดียว ไม่มีวันเสียหอก!”

“เรศมีคุณธัชแค่คนเดียวนะคะ เรศไม่เคยทำตัวมั่วกับใครที่ไหน!” พรรณเรศโพล่งออกมาทั้งน้ำตา

“ฉันจะไปเชื่อได้ยังไง ลูกชายฉันมันก็ไม่ได้ไปนอนเฝ้าเธอทุกวันเสียหน่อย เธอจะนอนกับใครเมื่อไหร่มันก็มีโอกาสไม่ใช่หรือ!”

“ทำไมพ่อต้องทำแบบนี้ เรศกำลังท้อง แทนที่พ่อจะยอมรับพวกเรา พ่อกลับซ้ำเติมให้พวกเราเจ็บปวด!” ชายหนุ่มตัดพ้อ

“เรศไม่ได้มีคนอื่นอย่างที่คุณพ่อกล่าวหานั้นคะ เราเชื่อสัตย์กับธัชแค่คนเดียว!” พรรณเรศปล่อยโฮออกมา

ชายชราจ้องมองสองคนนิ่ง

“รอลูกคลอด แล้วตรวจดีเอ็นเอ ฉันถึงจะยอมรับ”

“อะไรนะครับพ่อ!”

“ฉันยอมรับหลานได้ แต่กับผู้หญิงอย่างเธอฉันไม่ยอมรับ!” ชายชราประกาศกร้าว

“พ่อทำแบบนี้ไม่ได้ ผมรักเรศ เราสองคนจะแต่งงานกัน!”

ธเนศสบตาบุตรชาย แหวตาแข็งกร้าว เขาไม่มีวันให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีกแล้วก่อนมาเจอกับธัช พรรณเรศประวัติไม่ต้องอยู่แล้ว นั่นทำให้เขายังรู้สึกขุ่นเคืองยิ่งนัก

“ถ้าแกคิดจะแต่งกับผู้หญิงคนนี้ ก็เตรียมตัวเตรียมใจออกจากตระกูลฉันไปได้เลย ฉันจะไม่ให้แกสักแดง อยากจะรู้ว่าผู้หญิงที่แกร็กนักรักหนา มันจะเลี้ยงแกได้ไหม!”

ชายหนุ่มชะงักสบตาคนรัก พรรณเรศน้ำตานองหน้า เจ็บปวดไปทั้งใจ ทำไมเขาถึงจงเกลียดจงชังเธอนัก

“คุณพ่อไม่ต้องไล่ธัชออกจากที่นี่หรอกนะคะ เรศจะไปเองค่ะ!” พรรณเรศบอกเสียงสั่น แล้ววิ่งหนีออกมาทันที

“เรศ!”

ธัชพลวิ่งตามออกมา แต่รถกลับเคลื่อนออกจากตัวบ้านไปแล้ว ชายหนุ่มยืนนิ่งน้ำตาคลอ กลับตาลงเพื่อระงับความเจ็บปวดเอาไว้ภายใน เขาควรเลือกทางไหนดี ถ้าหากพ่อยอมใจอ่อน ทุกอย่างคงดีกว่านี้

ปัง!

ประตูปิดลงอย่างแรง ร่างบางก้าวเข้าด้านในผ้าหุ
ย่านกลางกรุง แล้วทรุดกายลงบนเก้าอี้ตรงบาร์ มือบางยก
กุ่มขมับกัดริมฝีปากแน่นเพื่อกลั้นน้ำตาเอาไว้ ในเมื่อเธอ
และลูกไม่มีความหาย ก็ช่างหัวมัน! ตาแก่นั่นต้องได้รับรู้
รสชาติความเจ็บปวดในสักวัน เธอจะทำให้มันกระอัก
เลือดออกมาเลยทีเดียวนะ

“ขอวอดก้าแก้วนี้!” เธอสั่ง

วอดก้าถูกนำมาเสิร์ฟตรงหน้า เธอยกกระดกดื่ม
แล้วเม้มริมฝีปากกัดฟันแน่น

“มาคนเดียวหรอครับ”

เสียงทักทายดังขึ้น พรรณเรศหันมองสบตาคนทัก
เห็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์ของเขา

“พลรบ” เธอละเมอออกมา

“ครับ ผมพลรบเอง”

หญิงสาวหัวเราะในลำคอ “มาได้ยังไงคะนี่”

“วันนี้ไม่มีคิวเลยมาครับ นั่งๆ นอนๆ ในห้องคนเดียวมันเบื่อ”

เธอจ้องลึกในดวงตาอีกฝ่าย ฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำให้สติเธอพร่าเลือน ทำไมวันนี้เขาดูหล่อเหลากว่าทุกวัน

“ทำไมไม่หาคนนอนด้วยล่ะคะ จะได้ไม่เหงา”

เขายกยิ้ม “ไม่ล่ะครับ ถ้าไม่ถูกใจผมก็ไม่อยากได้คนมานอนด้วย ยกเว้น...” ดวงตาคมจ้องมองอย่างมีความหมายไปถึงอีกคน “คนที่ผมพอใจ อย่างเช่นคุณ”

พรรณเรศหัวเราะในลำคอ ก่อนหันไปมองบาร์เทนเดอร์

“ขออดก้ำอีกแก้วค่ะ”

เขาจ้องมองด้วยความแปลกใจ

“ทำไมดื่มวอดก้าล่ะครับ มันแรงนะ เดี่ยวจะเมาเอา”

เธอหันมามองเขาแววตาหม่น มือถือดั่งขึ้น เจ้าของ
เลยล้วงกระเป๋าจ้องมองหน้าจอแล้วตัดสินใจกดปิดเครื่อง
พลربมองด้วยความแปลกใจ

“คืนนี้นั้นอยากเมา ต้มเป็นเพื่อนนั้นหน่อยได้ไหม”

“ได้สิครับ สำหรับคุณผมพร้อมเสมอ”

แก้วน้ำสีอำพันถูกวางตรงหน้าชายหนุ่ม เขายกแล้ว
ชนกับอีกฝ่าย ต่างคนต่างพูดคุยกันอย่างสนิทสนม เธอ
ต้องการลืมเรื่องราวอันเจ็บปวดให้หมด ขอแค่เพียงความ
สบายใจชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น

วอดก้าแก้วที่สามถูกกระดกดื่ม คนดื่มเริ่มสติพร่า
เลื่อน มองภาพรอบกายพรั่มวู ร่างกายแทบทรงไม่อยู่
จนพุบหน้ากับบาร์ พลรบชะงักแล้วจับโล่มนเขย่าเบา ๆ

“คุณเรศครับ” เขาร้องเรียก “ได้ยินผมไหม”

“คุณพล นั้นดื่มไม่ไหวแล้วค่ะ” เธอบอกเสียงเบา
แล้วเอียงหน้ามามอง ผิวแก้มกำลังแดงปลั่ง

“ถ้าไม่ไหวก็กลับบ้านเถอะครับ เตียวผมไปส่ง”

“ฉันไม่อยากกลับบ้าน ขอฉันนอนที่นี่สักครู่นะคะ”

พลรบระบายลมหายใจ “ไม่ได้หรอกนะคะครับ เดี่ยวเขาต้องปิดร้านกัน”

“ฉันนอนก่อนนะคะ” เธอพับหน้าลงตามเดิม

ชายหนุ่มลุกจากเก้าอี้ แล้วตรงเข้าซ่อนร่างบาวไว้ในอ้อมแขน พรรณเรศตระหนกตกใจโอบรอบคอเขาไว้มันสีหน้าตื่นตระหนก

“ทำอะไรคะคุณพล!” เธอร้องถาม

“พาคุณออกไปจากที่นี่ใจครับ”

“แต่ฉันยังไม่อยากกลับบ้านตอนนี้คะ” พรรณเรศบอกเสียงสั่น น้ำตาเอ่อคลอ

“ไปพักที่ห้องผมก่อนก็ได้”

หญิงสาวชะงัก แต่ทว่าหัวสมองกลับมึนงงสับสน เพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ เธอไม่ได้เอ่ยคำใดนอกจากชนหน้ากับออดกว้างเท่านั้น คนเมาถูกวางไว้ตรงเบาะหน้า พลรบคาดเข็มขัดให้เรียบร้อย แล้วขับเคลื่อนรถออกจาก

บริเวณนั้น ดวงตาคมจ้องมองไปยังเธอบ่อยครั้ง เห็น
กำลังหลับพริ้ม

แปลกใจ... ที่โอกาสมาหาเขาอย่างง่ายดายเช่นนี้

รถจอดตรงลานกว้าง พลรบเปิดประตูฝั่งคนนั่งแล้ว
ค่อยๆ พยุงร่างบางออกมา คนเมาโซเซจนเขาต้องคอย
ประคองไม่ห่าง จนกระทั่งสองคนมาถึงห้องพัก เขารุดคืบ
การัดดันประตูให้เปิด แล้วแทรกกายเข้าด้านใน เมื่อเห็น
คนเมาไม่ได้สติเลยซ้อนร่างบางไว้ในอ้อมแขน มาถึง
ห้องนอนแล้ววางร่างนั้นบนเตียง แต่ทว่าคนเมากลับโอบ
รัดรอบคอแน่นไม่ยอมปล่อย

“เรศ.. คุณกำลังเมามากนะ” เขาพยายามเตือน

พรรณเรศกอดรับอีกฝ่ายไว้แน่น เผยอริมฝีปากแล้ว
จ้องมองเขาส่งสายตาพร้อมรอยยิ้มยั่วยวน

“ฉันคิดถึงคุณมากนะคะ” เธอเพ้อออกมา แล้วรั้ง
ใบหน้าอีกฝ่ายให้เข้ามาหา

สำหรับพลรบแล้ว นี่เป็นโอกาสเดียวที่เขาจะมี หาก
เธอต้องการให้ทำอะไรเขายินดี ริมฝีปากหนาถูกแนบชิด

อย่างรวดเร็ว เลือดในกายชายหนุ่มร้อนฉ่ำ ไน้มกายเข้าหา
ร่างบางมอบจุมพิตดูดดื่มเร้าร้อน พรรณเรศลืมนั่นทุกสิ่ง
เวลานี้เธอมีความสุข ไม่รับรู้สิ่งใด สติเลือนหาย ร่างกาย
โปร้งเบาราวกับอยู่บนปุยเมฆ ทำไมถึงรู้สึกดีได้ขนาดนี้

สัดส่วนงดงามถูกลูบไล้ กายสาวบิดเड़ाไปตามแรง
ปรนเปรอ ร่างกายเธอกำลังร้อนขึ้นทุกขณะ ริมฝีปากบาง
กัดกันแน่นเพื่อลดทอนความเสียวช้ำนภายใน เขาเลื่อนไล่
ริมฝีปากไปตามเนื้อมวลก่อนปลดเสื้อผ้าออกจากร่างงาม
จนเหลือชิ้นส่วนติดกายเพียงแค่สองชิ้น เสียงหอบหายใจ
หนักดังฟุ้งซัด พลรบดวงตาทอประกาย ก้มลงกดจุมพิต
ตรงเนินอกอวบด้วยความกระหาย

“อ๊ะ!” เธอเปลือร้องคราง

แล้วโอบรัดร่างหนาไว้แนบแน่น ราวกับไม่ต้องการ
หนีหายไปไหน

“คุณสวยเหลือเกินเรศ...” เขาเพ้อออกมา

พลรบสำรวจทุกสัดส่วน แล้วค่อยๆ ปลดเปลื้องสอง
ชิ้นส่วนสุดท้ายออก ดวงตาคมเบิกกว้างมองอย่าชื่นชม
แล้วรีบโน้มกายลงฉกchimทรงงามอย่างหีนกระหาย

“อืม...” คนได้ร่างทรงแผ่วในลำคอด้วยความพึง
พอใจ

มือหนาลูบไล้ ปีบเค้นอย่างจงใจ สำรวจเนื้ออู
รับรู้ว่าเขาพร้อมสำหรับเขาแล้ว ชายหนุ่มไม่รอช้า
สลัดอารมณ์ออกจากเรือนกายแล้วทาบทับเข้าหา

เรียวเล็บจิกลงบนแผ่นหลัง เมื่อสองร่างสอดผสาน
จังหวะเคลื่อนไหวทำเอาเธอแทบคลั่ง กัดริมฝีปากไว้แน่น
แรงปรารถนาพุ่งทะยาน เธอไม่อาจอดทนต่อความ
ต้องการ ปล่อยใจและกายให้เป็นไปตามครรลองของ
ธรรมชาติ เมื่อใกล้ถึงฝั่งฝันฝ่ายรุกเริ่มเดินเกมหนัก
จังหวะหนักหน่วงถูกขัดเข้าหาอย่างไม่หยุดยั้ง จนกระทั่ง
ซุกซบใบหน้าลงกับทรงงามหอบหายใจด้วยความอึดอเม

แสงลอดหน้าต่างเข้ามา ร่างบางขยับกายค่อยๆ
เปิดเปลือกตา มียอกกุ่มขมับเพราะรู้สึกปวดขึ้นมา ไม่
นานเท่าใดนักสติสัมปชัญญะกลับคืน เธอติดตัวชิ้นนี้

กวาดตามองรอบๆ แล้วหยุดที่ใบหน้าชายหนุ่มซึ่งกำลังหลับใหล

นี่มันอะไรกัน! เธอทำอะไรลงไป!

พรรณเรศรีรีบหอบเสื้อผ้านองที่ตกเกลื่อนตามพื้น พาร่างกายอ่อนแรงเข้าห้องน้ำอย่างรวดเร็ว หญิงสาวยืนมองตนเองในกระจก ความรู้สึกมันยังชัดเจน เมื่อคืนเธอกับพลรบเกินเลยกันไปถึงไหน น้ำตาไหลรินออกมาriebกมิดปาดมันออก เธอทำผิดกับรัช เรื่องนี้จะต้องไม่มีใครรู้ มันต้องเป็นความลับตลอดไป

ประตูห้องน้ำเปิดออก หญิงสาวชะงักจ้องมองคนตัวใหญ่ยืนกอดดอกส่งสายตามาหา พรรณเรศเหม็นริมฝีปาก แล้วออกจากห้องของเขา เห็นกระเป๋าสะพายตัวเองอยู่บนโต๊ะเลยหยิบมาเดินไปยังหน้าประตู แต่เรียวแขนกลับถูกคว้าไว้

“จะไม่พูดอะไรกับผมสักคำเลยเหรอ!” เขาถามสีหน้าไม่พอใจ

พรรณเรศเบี่ยงกายหนี แต่อีกฝ่ายไม่ยอมปล่อย

“จะให้นันพูดอะไร!”

“เรื่องระหว่างเราไง เมื่อคืน!”

ริมฝีปากถูกกัดแน่น เธอตัวตึงตามองเขาสีหน้า
ไม่พอใจ

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างเรา!”

คิ้วเข้มขมวด ขบگرامแน่นสีหน้าไม่พอใจ

“ผมเพิ่งรู้ว่าคุณนอนกับใครง่าย ๆ แบบนี้” เขา
เยาะ แล้วสบตา

มือบางสันเทา พยายามควบคุมอารมณ์อ่อนไหวของ
ตนเอง เพราะความเสียใจทำให้เธอพลาดไป ถ้าหากธัชรู้
เรื่องคงต้องรังเกียจเธอแน่

“แล้วแต่คุณจะคิด!” หญิงสาวสะบัดเรียวแขนเพื่อ
หนี อยากออกไปที่นี้แล้วจบทุกอย่างเอาไว้ แต่เขากลับไม่
ยอมปล่อย “ปล่อยฉันนะ!”

“ไม่ปล่อย!”

“นี่คุณต้องการอะไร เรื่องที่มันเกิดขึ้น เราทั้งสอง
คนต่างเมตตด้วยกันทั้งคู่ คุณควรหยุดแค่นี้ดีกว่าไหม!”
หญิงสาวเตือน แวดตาไม่พอใจ

พลรบยื่นนิ่ง “แล้วถ้าผมไม่หยุดล่ะ”

คิ้วบางขมวดเข้าหากัน ริมฝีปากแน่นแนบ

“นี่คุณอย่าบอกนะว่าคุณรักฉัน พลรบดาราเจ้า
เสน่ห์คนนั้นกำลังหลงรักคนอย่างฉันนะเธอ!” เธอแกล้ง
ประชดเพื่อให้อีกฝ่ายปล่อย แต่เขากลับไม่หวั่นไหวกับ
คำพูดแม้แต่บ่อย

คนถูกขย้ำกระตุกยิ้มมุมปาก รู้ดีว่าเธอกำลังคิดอะไร
คงต้องการให้เขาปล่อย คนอย่างพลรบไม่เคยกลัวเสีย
หน้า แต่กลัวเสียโอกาสสำคัญมากกว่า

“ถ้าผมตอบว่าใช่ แล้วคุณจะทำยังไง”

คนถูกขย้ำชะงัก สีหน้าเครียดขึ้นทันที พยายามบิด
เรียวแขนให้พ้นการเกาะกุม

“อย่ามาล้อเล่นกับฉันนะ!”

“เรื่องเมื่อคืนเราไม่ได้ล้อเล่น คุณกับผมเรานอนด้วยกันจริง!”

ผิวแก้มคนฟังแดงจัด เรื่องนี้จะถูกแพร่พรายไม่ได้เด็ดขาด ลำพังพ่อคนรักก็เกลียดเธออยู่แล้ว ถ้าเกิดเรื่องนี้แดงขึ้นมา ตาแก่นั่นคงเป่าหูชี้ให้เลือกรากับเธอแน่ คนสวยเงยหน้าสบตาอีกฝ่ายแววตาจริงจัง ต้องจบทุกอย่างตรงนี้

“ฟังนะคุณพลรบ ฉันมีคนรักแล้ว และฉันก็รักเขามาก เรื่องของเรานั้นเป็นไปไม่ได้ คุณเข้าใจหรือยัง!”

“ลูกชายของเศรษฐีใหญ่ธเนศนะเธอ หนุ่มเนื้อหอมสาว ๆ รุมตอม คุณก็คงเป็นหนึ่งในนั้นสินะ” เขาเยาะ

คนถูกเยาะตวัดสายตามอง “ฉันไม่เหมือนคนอื่น รัชชยก่องฉัน!”

“ยกย่องทำไมปานนี้คุณถึงไม่ได้ออกหน้าออกตาว่าเป็นว่าที่สะใภ้ของตระกูลกันเล่า” พลรบหัวเราะในลำคอ ทำเอาคนฟังไม่สบอารมณ์

หญิงสาวกัดฟันแน่น เก็บความเจ็บซ้ำไว้ในอก

“จะยกย่องหรือไม่ มันก็เป็นเรื่องของฉัน คุณไม่
เกี่ยว ปล่อยันได้แล้ว!”

เขายอมปล่อยริ้วแขนเป็นอิสระ อย่างไรก็ตามเสีย
พรรณเรศไม่มีทางพันเง้อมมือของเขาไปได้แน่ ตระกูลจิร
วัตรสถิตยฺห์จะยอมรับสะใภ้ง่ายๆ คนอย่างพรรณเรศไม่
เหมาะกับตระกูลนี้หรอก

ประตูเปิดออก ร่างบางหันกลับมาสบตาเจ้าของห้อง

“กรุณาอย่าทำให้ฉันเดือดร้อน คุณคงเข้าใจได้ใช้
ไหมคุณพลรบ!”

เขากระตุกยิ้มมุมปาก “คนอย่างผมเข้าใจได้
แน่นอน ถ้าผมรับปากใครแล้วผมทำตามคำพูดไม่เคย
บิดพลิ้ว”

“ดีแล้ว”

“แต่ผมไม่ได้รับปากอะไรคุณนะเรศ”

พรรณเรศชะงักกััดฟันแน่น

“อย่ามาเล่นลื้กับฉันนะ!”

เขากอดอกเอียงคอมอง “ก็ถ้าคุณว่านอนสอนง่าย
เรื่องนี้ไม่แพร่พรายแน่นอน”

“หมายความว่ายังไง”

“เวลาผมอยากให้คุณมาหา ก็แวะมาหน่อย เท่า
นั่นเอง” พลรบยกไหล่

คนสวยกำมือแน่น เก็บอารมณ์ไม่ให้อาละวาด
ออกมา

“มันจะไม่มีอีกแล้ว ฉันไม่มีวันทำตามคำพูดคน
อย่างคุณ!”

“ก็แล้วแต่”

หญิงสาวเดินหันหลังกระแทกสันเท้าออกไป ในใจ
หัวนโหวและหวาดกลัว อย่าให้เรื่องนี้รู้ไปถึงหุธิชพลเลย

ของสีน้ำตาลถูกวางตรงหน้า ชายชราหยิบมาแล้ว
เปิดด้านใน ก่อนกระตุกยิ้มมุมปากด้วยความยินดี ไม่คิด
ว่าแผนการนี้จะสำเร็จด้วยดี เสียงประตูเปิดเข้ามาในห้อง

ธัชพลกัดฟันแน่นสีหน้าเกรี้ยวกราดจ้องมองบิดาด้วยความเจ็บปวด

“เรศหายไปไหน พ่อทำอะไรเรศหรือเปล่า!” เขากลั่น สีหน้ากังวล

ชายชราหรีตามอง สีหน้าไม่พอใจ

“นี่แกหลงผู้หญิง จนสติแตกไปแล้วหรือไง ถึงได้มาอละวาดกับพ่อแแบบนี้!”

เขาไม่รู้จะทำยังไง ไปตามหาที่คอนโดก็ไม่เจอ เรศเตลิดหนีหายไปไหนกันแน่ โทรหาก็ไม่รับสาย ติดต่องานไม่ได้ทั้งคืน เข้าอีกวันก็ไม่มีสัญญาณตอบรับ ป่านนี้ไม่รู้เป็นตายร้ายดียังไง

“ผมไม่ได้อยากทำแบบนี้เลยพ่อ” เขากัดฟันเข่นเขี้ยว “แต่เรศหายไปผมติดต่องานไม่ได้เลย พ่อไม่เข้าใจหรือไงว่าในท้องเรศเป็นลูกของผม ถ้าเรศเป็นอะไรไปผมจะทำยังไง!”

ชายชรามองลูกชายสีหน้าเย็นชา มีอะไรมา
รับประกันได้ว่าเด็กในท้องคือหลานของเขา เพราะสุดท้าย
แล้ว พรรณเรศก็ไม่ต่างจากผู้หญิงคนอื่น

“แกมั่นใจหรือว่าพรรณเรศมีแค่คนเดียว”

“ผมมั่นใจ!”

“อะไรที่ทำให้แกมั่นใจในตัวผู้หญิงอย่างพรรณเรศ
แกอย่าลืมนะธัช ว่าพรรณเรศเป็นดาราต้องพบผู้ชายมาก
หน้าหลายตา”

“เพราะเรศรักผมไงพ่อ และเรศก็รู้ว่าถ้านอกใจผม
เมื่อไหร่ ผมไม่มีวันยอมแน่!”

คนเป็นพ่อหัวเราะในลำคอ แล้วซ่อนสายตามอง
บุตรชาย

“ถ้าอย่างนั้นแกรอดูก็แล้วกัน ฉันจะทำให้แกตา
สว่างเอง!”

ธัชพลขบกรามแน่น จ้องมองบิดาอีกครั้งแล้วหุนหัน
ออกจากห้อง คนเป็นพ่อระบายลมหายใจ แล้วหยิบรูป

ถ่ายในช่องสีน้ำตาลออกมาดูอีกครั้ง คราวนี้ตาเฒ่าอย่าง
พิชัย คงไม่กล้าปฏิเสธคำขอของเขาเป็นแน่

บทที่ 2

เกมลวง

มือถือส่งสัญญาณ พิชัยหุบแล้วหลุบตามองเบอร์
หน้าจอ ก่อนระบายยิ้มเมื่อรู้ปลายสายคือใคร ร้อยวันพัน
ปีแทบไม่เคยติดต่อ โทรหาแต่ละครั้งก็คุยกับแทบไม่เกิน
สามนาที ปล่อยให้พ่อต้องทนคิดถึง

“ว่าไงยัยเรศ!” คนเป็นพ่อทัก น้ำเสียงเข้มขึ้น

พรรณเรศตัวสั่น ไม่รู้ควรทำอะไรกับสถานการณ์
นี้ดี ไม่กล้าไปพบหน้าคนรัก

“พ่อคะ... ช่วยเรศด้วย” พรรณเรศสะอื้นน้ำตาเริ่ม
ไหล

“เกิดอะไรขึ้นเป็นอะไร!”

ริมฝีปากบางเม้มสนิท ร่างกายเธอมันยังรับรู้สัมผัส
ที่เพิ่งผ่านมาไม่นาน มันยังทำให้เธอกลัว

“เรศ.... ท้องคะพ่อ”

คนเป็นพ่อนี่งั้น ราวกับถูกสาป

“ท้องถิ่นหรือ?”

“เรศท้องถิ่นกับคุณธัชคะพ่อ คุณธัชเขาจะรับผิดชอบ แต่คุณอาธเนศไม่ยอม เรศจะทำยังไงดีคะ เรศไม่อยาก ท้องป่องโดยไม่ได้แต่งงาน!” หญิงสาวระบายออกมา

“ใจเย็น เรื่องนี้พ่อจะคุยให้ ยังไงลูกในท้องแกก็คือ หลานของธเนศมัน มันคงไม่ใจไม่ใส่ระกำหรอก”

“แต่อาธเนศก็รู้เรื่องนี้นะคะพ่อ แต่เขาไม่ยอมรับเรศ อยู่ดี”

“อะไรนะ มันรู้เรื่องนี้ด้วยหรือ!”

“คะพ่อ”

เขาขบกรามแน่น สีหน้าขุ่นเคือง ลูกสาวเขาไม่ใช่ ผู้หญิงข้างถนน กล้าดียังไงถึงได้ทำร้ายกันขนาดนี้ ยัยเรศ ทำอะไรผิดในเมื่อเด็กในท้องก็ช่วยกันสร้างเขาขึ้นมา ยัง กล้าปฏิเสธอีกหรือ

“ไม่เป็นไร เรื่องนี้พ่อจัดการเอง พ่อจะคุยกับธเนศ
เอง แล้วตอนนี้แกอยู่ที่ไหน”

“เรศอยู่ที่คอนโดคะพ่อ”

“กลับบ้านเถอะลูก อย่าอยู่คนเดียวเลย พ่อเป็นห่วง
แกมากนะ ยัยพิมพ์ก็ถามถึงแกทุกวัน”

ได้ฟังชื่อน้องสาวทำเอาพรรณเรศกััดฟันแน่น

“จะมาถามถึงเรศทำไม ยัยพิมพ์มันคงไม่เห็นหัวพี่
มันห rokok!”

“ทำไมแกคิดแบบนั้น”

“ก็มันเก่งกว่าเรศไงพ่อ ใครก็ชอบแต่มัน จะให้เรา
ศกลับไปถูกเปรียบเทียบห rokok!” พรรณเรศส่งเสียงไม่
พอใจ

คนเป็นพ่อระบายลมหายใจ

“ยัยพิมพ์ไม่ได้คิดแบบนั้น น้องไม่ได้สนใจอะไร
พวกนี้เลย แค่น้องสนุกกับงานก็เท่านั้นเอง”

“เพราะแบบนี้ไงเรถึงได้ถูกเปรียบเทียบกับสุนัข
ไม่ได้ตลอดเวลา!”

“เอาเถอะลูก กลับมาบ้านก่อนดีกว่าไหม ถ้าหากอา
ธเนศมา เวลาพ่อคุยกับเขาแล้วถ้าอาธเนศจะขอเรศให้ลูก
ชาย เรศจะได้อยู่คุยด้วยกันเลย”

พรรณเรศครุ่นคิดตามคำพูดบิดา

“ก็ได้ค่ะพ่อ” หญิงสาวรับคำ พร้อมความหวังเล็ก
ในหัวใจ

เสียงรถยนต์จอดเทียบ ธเนศก้าวลงมาเจ้าของบ้าน
ออกมาต้อนรับสีหน้ายิ้มแย้ม สองคนเดินเคียงกันเข้า
มายังห้องรับแขก ธเนศทรุดกายลงบนโซฟาสีดำ สาวใช้
นำน้ำผลไม้มาเสริฟพร้อมขนมไทย แล้วหลีกหายไป
เหลือไว้เพียงเจ้านายพูดคุยกันเท่านั้น

“ฉันว่าจะนัดนายอยู่พอดี ไม่คิดว่าจะมาหากันไว้
ขนาดนี้” เจ้าของบ้านเอ่ยทัก

ธเนศระบายลมหายใจแล้วเอนกายพิงพนักเก้าอี้

“ฉันอยากมาคุยกับนายอีกรอบเรื่องหนูพิมพ์”

สีหน้าพิชัยเปลี่ยนไป มันเครียดขึ้นในทันที

“แต่ธัชกรอยู่กับยัยเรศ จะให้ฉันทำร้ายจิตใจยัยเรศ
ได้ยังไงกัน!”

เขาหัวเราะในลำคอ “แน่ใจแล้วหรือ ว่าพรรณเรศ
มีลูกชายฉันเพียงคนเดียว”

พิชัยขมวดคิ้วสีหน้าเครียด เข้าใจว่าเหตุใดธเนศถึง
ไม่ยอมรับในตัวบุตรสาว แต่เขาก็กังมั่นใจในตัวพรรณเรศ
ว่าลูกไม่มีทางนอกใจชั่วพลไปหาใครที่ไหนแน่

“ลูกสาวฉันไม่ได้มีนิสัยแบบนั้น”

ตบ!

ไม่ทันหมดคำพูดรูปมากมายถูกโยนไว้ตรงหน้า
พิชัยชะงักจ้องมองแววตาเปลี่ยนไปเป็นวิตก เอื้อมมือมา
หยิบแล้วมองภาพนั้นอย่างชัดเจน ก่อนซ่อนสายตามอง
ไปยังเพื่อนตนเอง

“นี่มัน...”

“ลูกสาวที่นายบอกว่าไม่มีใครนอกจากลูกชายฉันใจ
แต่กลับถูกดาราที่เล่นละครด้วยกันหัวขึ้นคอนโด”

พิชัยส่ายหน้าราวกับไม่เชื่อสายตา

“ไม่จริง ยัยเรศไม่มีทางทำแบบนั้นแน่!”

“ถ้าอยากยืนยันให้แน่ ฉันก็พร้อม เพราะฉันได้ภาพ
จากกล้องวงจรปิดในชั้นที่เป็นของดาราชื่อพลรบ ลูกสาว
นายเข้าไปในห้องนั้นกับนายพลรบ”

สีหน้าคนเป็นพ่อชืดเผือด เขาไม่อยากจะเชื่อเรื่องที่
เพื่อนพูดเลย ยัยเรศไม่มีทางทำเรื่องแบบนี้แน่เขาแน่ใจ
แต่ทำไมภาพที่ออกมามันถึงค้านสายตา

“ฉัน...” เขาพูดไม่ออก ไม่รู้จะบอกเพื่อนยังงี้ แล้ว
เด็กในท้องของลูกสาว ใครเป็นพ่อเด็กคนนี้กันแน่

“ฉันเข้าใจพิชัย แต่นายก็ต้องเข้าใจฉันด้วย ฉันคง
ยอมรับลูกสาวนายในตอนนี้อย่างไร เอาไว้คลอดแล้วตรวจดี
เอ็นเอกันอีกที”

พิชัยชุกรามแน่น จำต้องทนกล้ำกลืน เพราะลูก
สาวปลั่งพลัดไปแล้ว

“ฉันเข้าใจแล้วธเนศ” เขาตอบรับเสียงเบา

ธเนศยิ้มบาง ๆ แล้วหยิบน้ำผลไม้มากระดกดื่ม

“ฉันมีอีกเรื่องที่ยากบอก ฉันยังยืนยันว่าอยากได้
หนูพิมพ์มาเป็นสะใภ้”

พิชัยดวงตาเบิกกว้าง สีหน้าแดงขึ้น

“มันไม่มากไปหน่อยหรือไงธเนศ พิมพ์กับเรศเป็น
พี่น้องกันนะ!”

เขากอดอกทอดสายตามองเพื่อน

“ฉันรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ถึงปากนายจะบอกว่าพี่น้อง
แต่ความจริงลึก ๆ แล้วใครจะรู้จริงไหม”

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้นะ!” พิชัยกัดฟันกรอดชักสีหน้าไม่
พอใจ

คนพูดยกมือ แล้วหัวเราะในลำคอ

“ฉันไม่พูดละ”

เจ้าของบ้านระบายนหายใจด้วยความขุ่นเคือง หากเจ้าสาวของธัชพลไม่ใช่ยัยเรศแล้ว แต่กลายเป็นยัยพิมพ์แทน ปัญหาที่ตามมามันคงใหญ่หลวงมากแน่ๆ เขาไม่อยากให้พี่น้องต้องบาดหมาง แต่เพื่อนก็ยังยืนยันว่า ต้องการยัยพิมพ์ไปเป็นสะใภ้ เขารู้เหตุผลของเพื่อนดีว่า ต้องการอะไรจากตัวลูกสาว

“เรศก็เป็นลูกสาวฉันเหมือนกัน ทำไมต้องเป็นยัยพิมพ์ด้วย!” เขาถามเสียงสั้น

“นายน่าจะรู้ดีกว่าใคร ว่าทำไมฉันเลือกหนูพิมพ์เป็นสะใภ้ ทั้งที่ลูกชายฉันรักพรรณเรศนักหนา”

“นายทำแบบนี้ มันทำให้ฉันลำบากใจมากจริงๆ แล้วฉันจะอธิบายกับยัยเรศยังไง!”

“เดิมทีลูกสาวนายรู้แค่ว่าฉันไม่ยอมรับ ถ้าหากมันจะมีอะไรเปลี่ยนไป พรรณเรศควรเป็นคนที่มีตัวของตัวเองดีที่สุดว่าทำไม!”

พิชัยนั่งเฝ้ายามขบกรามแน่น ไม่รู้ควรทำเช่นไรกับเรื่องนี้ดี ยัยพิมพ์เป็นผู้หญิงหัวสมัยใหม่ไม่สนใจอะไรทั้งนั้น ยุ่งแต่กับงาน เพศตรงข้ามมายุ่งก็เอาใคร แล้วถ้าหากบังคับให้แต่งงาน ต้องเป็นเรื่องวุ่นวายแน่

“ไม่ได้! ยังไงฉันก็ไม่มีวันให้ยัยพิมพ์แต่งงานกับลูกชายของนายแน่!”

ธเนศแสวงถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ดูท่าว่าดารานางร้ายตั้งท้อง หากคนเป็นพ่อไม่ได้คงน่าสนใจ พวกนักข่าวคงโหมกระพือข่าวให้เป็นกระแสกันยกใหญ่แน่!” พุดจบ เขาหัวเราะลั่น

“นี่นายกำลังขู่ฉันงั้นหรือ!” พิชัยตวาดลั่น

“ไม่ได้ขู่ แต่ฉันเอาจริง นายจะลองดูไหมล่ะ!”

พิชัยกัดฟันกรอด ในอกร้อนรุ่มจนแทบระเบิด นี่เขาต้องทำให้ลูกสาวสองคนเข้าใจงั้นหรือ ถ้าพิมพ์ไม่แต่งเรศต้องเดือนร้อนแน่ จะทำยังไงดี

“รับปากฉัน จะไม่แพร่งพรายเรื่องยัยเรศเด็ดขาด!”

“ได้นันรับปาก”

คนเป็นพ่อกล้ากลืนฝืนทน ถ้าหากเรื่องลูกสาวเป็น
ข่าวออกไป เรศอาจคิดสั้นก็ได้ พิมป์เป็นคนเข้มแข็ง
เข้าอกเข้าใจอะไรได้ดีกว่าพี่สาว เขาเชื่อว่ายังน้องก็ต้อง
ช่วยพี่ ต่อให้ถูกเข้าใจผิดก็ตาม

“ก็ได้ ฉันจะให้พิมป์แต่งงานกับลูกชายนาย”

เขาหัวเราะด้วยความพึงพอใจ “ให้มันได้อย่างนี้สิ”
พูดจบเขาลุกขึ้น “ถ้าอย่างนั้นฉันขอตัวก่อน ต้องไป
เตรียมอะไรหลายอย่าง แล้วจะมาสู่ขออย่างเป็นทางการ
อีกที”

ธเนศเดินออกมาด้านนอกอย่างอารมณ์ดี โดยไร้
เจ้าของบ้านมายืนส่ง รถเคลื่อนออกจากตัวบ้าน พิชัยลุก
ยืนร่างกายสั่นเทา จนชวนเซแทบล้ม

ตบ!

ข้าวของตกลงพื้นอย่างรวดเร็ว สาวร่างอวบสูง
ร้อยหกสิบสอง ผิวขาวอมชมพู ใบหน้าหมดจดงดงาม
ตรงเข้าประคองชายชราที่เกือบล้มด้วยความเป็นห่วง

“พ่อเป็นอะไรหรือเปล่าคะ!” พิมพจันทรร้องถาม

“เปล่าลูกพ่อไม่เป็นอะไร”

เธอพุงบิตานั่งลง แล้วสังเกตอาการด้วยความเป็นห่วง

“ทำไมพิมพถึงกลับมาบ้านล่ะ”

“ป้าไสวโทรไปหาพิมพค่ะ บอกที่บ้านมีแขก พ่อคุยกับเขาค่อนข้างเครียดเลย” พิมพจันทรระบายลมหายใจ “เมื่อครูพิมพสวนกับอาธเนศ อาธเนศมาทำอะไรเธอคะ”

เขาชะงักเมื่อถูกบุตรสาวถาม

“พ่อขอพักก่อนนะพิมพ พ่อรู้สึกไม่ค่อยสบาย แล้วจะตอบคำถามพิมพทีหลังนะ”

“ค่ะพ่อ” เธอช่วยจับพ่อเอนกายลงบนโซฟา

พิมพจันทรครุ่นคิด หวังว่าการมาของอาธเนศคราวนี้คงไม่ใช่เรื่องของเธอ และหวังว่าเจ้าสาวของลูกชายอา

ธเนศจะเป็นพี่เรศไม่ใช่เธออย่างที่ถูกทาบตามมาหลาย
ครั้ง

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตู ร่างสูงก้าวเข้ามาสีหน้าเรียบเฉย
จ้องมองบิดาแวตาว่างเปล่า ที่เป็นอยู่มันทำให้เขาทรมาน
มากเหลือเกิน เจ้าของห้องเงยหน้ามองบุตรชาย ตอนนี้
ลูกไม่มีความสุขเขาย่อมรู้ดี แต่ต่อไปภายภาคหน้า เขา
เชื่อว่าธชต้องยินดีกับสิ่งที่เขาเลือกให้เป็นแน่

“พ่อมีอะไรกับผมหรือครับ” เขาถามเสียงเรียบ ไม่
สบตา

“นั่งลงก่อนสิ”

เขายอมทำตามความต้องการของบิดา หย่อนกาย
ตรงข้าม

“มะรินนี่พ่อจะไปที่บ้านอาพิชัยเพื่อสู่ขอเจ้าสาว
ให้กับแก”

ชายหนุ่มขบกรามแน่น

“ผมไม่แต่งกับใครนอกจากเรต!”

“เอาไว้แก้วรู้ความจริงบางอย่าง ฉันอยากจะรู้ว่าแก
ยังจะยืนยันคำนี้อยู่ไหม!”

เขาไม่เข้าใจเลย พรรณเรตก็เป็นลูกสาวอาพิชัย
เหมือนกัน ทำไมพ่อถึงไม่ยอมรับเหมือนพิมพ์จันทร์ มัน
เพราะอะไร!

“ผมรักเรตรักกัน ไม่ว่าพ่อจะบังคับผมยังไงผมก็ไม่
แต่ง ถ้าผมไม่มีทางเลือกผมจะหนีไปกับเรต!” เขายืนยัน
หนักแน่น

“นั่นเธอ?” คนเป็นพ่อเอ่ยเสียงเยาะ

ชายหนุ่มชะงักรู้สึกสังหรณ์บางอย่าง พ่อไม่โกรธที่
เขาเป็นแบบนี้ แล้วรอยยิ้มนั้นเหมือนกำลังเย้ยหยันเขา
เสียมากกว่า

“พ่อไม่มีอะไรแล้วใช่ไหมครับ ผมขอตัวก่อน” เขา
บอกแล้วลุกขึ้น ตั้งใจเดินออกนอกห้อง

“เดี๋ยวก่อน”

เขาหยุดเท้าแล้วหันกลับมาจ้องมองบิดา

“มะรีนแกต้องไปกับฉัน เท่าที่รู้มา แฟนของแกอยู่ที่
บ้านหลังนั้นด้วย”

คนฟังดวงตาเบิกกว้างสีหน้ายินดีขึ้นมาในทันที

“จริงหรือพ่อ!”

“ฉันก็ไม่รู้หรอกนะ แต่คนใช้ที่บ้านนั้นบอกมา”

“ครับพ่อ ผมจะไป” รัชพลรับปากบิดาในทันที แต่
ก่อนจะไปคงต้องจัดการบางเรื่องเสียก่อน

รัชพลกลับเข้าห้อง ล้วงมือถือในกระเป๋ากางเกง
ออกมา แล้วไล่หาเบอร์ติดต่อในมือถือ ซึ่งใจพักใหญ่ก่อน
โทรออก เขาไม่อยากทำแบบนี้ แต่มันจำเป็น

“โทรมา... มีอะไรหรือเปล่า” เสียงหวานเยือกเย็น
ตอบรับ

“ผมมีธุระอยากคุยด้วยหน่อย”

“สำคัญมากไหม เพราะฉันไม่ว่าง”

“สำคัญ ถ้าไม่สำคัญคงไม่โทรหาหรอก” เขาตอบ
เสียงแข็ง

“เจอกันที่ไหนดี”

“ร้านกาแฟตรงข้ามที่ทำงานเธอก็แล้วกัน”

“ก็ได้ค่ะ ฉันมีเวลาให้แค่ครึ่งชั่วโมง”

“ได้! จะรีบไปก็แล้วกัน” เขาตัดบท แล้ววางสาย

ร่างสูงก้าวลงจากรถ ดูนานีกาข้อมือดูเหมือนเขา
สายไปห้านาที พอเปิดประตูร้านเห็นคนที่นัดหมายนั่งรอ
อยู่แล้ว เขารีบทรุดกายลงบนเก้าอี้ตรงข้าม แล้วซ่อน
สายตามอง พิมพ์จันทร์ผู้หญิงที่พ่อต้องการให้แต่งงาน
ด้วยนั่งอยู่ตรงหน้า เธอสวยหมดจด เก่งเสียทุกอย่าง และ
เนื้อหอมมีแต่หนุ่ม ๆ มารุมล้อม ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขากลับ
ต่อให้เธอเก่งกาจแค่ไหน ดีแสนดีอย่างไร พิมพ์จันทร์ก็ยัง
เป็นคนที่เขาถึงยาก เธอไม่เหมือนใคร ทำทางเย็นชา และ
แววตาฉายแววแห่งความมั่นใจเด่นชัด

ผู้หญิงที่เข้าถึงยาก ต่อให้สวຍแคไหน เขาก็ไม่ยาก
ครอบครอง

“รอนานไหม” เขาถามเสียงเรียบ แล้วซ่อนสายตา
มอง

ใบหน้าของคนตรงข้าม ทำเอาไม่อาจจะสายตา
กระนั้นหัวใจของรัชพล ก็ไม่ได้มีไว้เพื่อเธอคนนี้

“ไม่นานหรอกค่ะ เหลือเวลาอีกยี่สิบห้า นาที มีอะไร
ก็พูดมาเลย”

“หักเวลากันแล้วนั้นหรือ” เขาแส้งเข้า

“เหลืออีกยี่สิบสามนาที”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว แล้วระบายลมหายใจ

“พ่อของผมต้องการไปสู้ขอบคุณกับอาพิชัย!” ชาย
หนุ่มโพล่งออกมา

คิ้วบางขมวดเงยหน้าสบตา แววดาสงบนิ่ง

“แล้วยังไงคะ?”

“ช่วยปฏิเสธหน่อยได้ไหม”

“ไม่ต้องห่วงฉันปฏิเสธแน่นอน!” เธอสวนกลับมาทันที

รัชพลชะงักขบกรามแน่น นิสัยพิมพ์จันทร์ไม่ถูกจริง คนอย่างเขาจริง ๆ

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ผมจะได้ไม่ต้องห่วง ผมกลัวเรศจะเสียใจ”

มือถือแก้วกาแฟชะงัก ริมฝีปากเม้มสนิท เอนกายพิงพนักเก้าอี้แล้วระบายลมหายใจ

“มีอะไรอีกไหม ฉันจะได้กลับไปทำงาน”

รัชพลขบกราม “คุณนี่ช่าง... เหมือนเดิมไม่เปลี่ยนไปเลย”

หญิงสาวกระตุกยิ้มมุมปาก “คุณก็เหมือนกัน เหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน”

พอเห็นท่าทางแบบนี้ ยิ่งทำให้เขาหงุดหงิด ทำไม นิสัยถึงไม่เหมือนพี่สาวเลยสักนิด ทุกอากัปกิริยาของ

พิมพ์จันทร์ทำให้ช่วงชวนให้โมโหไม่สบอารมณ์เอา
เสียเลย

“เราไม่เคยเข้ากันได้เลยจริงๆ” ชายหนุ่มพิมพ์ทำ

เธอสบตา ทำเอาชายหนุ่มชะงัก

“เปล่าเลย เพราะฉันไม่ต้องการเข้ากับคุณต่างหาก”
เธอสวน

เจอคำตอบแบบนี้ ยิ่งทำให้พูดไม่ออก เขาลุกยืนขบ
กรามแน่น

“ขอตัวก่อน ขอขอบคุณที่สละเวลา” พุดจิบ สาวเท้า
ออกนอกร้านในทันที

พิมพ์จันทร์เหลือบมองแล้วหยิบกระเป๋าสะพายบ่า
ออกจากร้านข้ามถนนเพื่อกลับมาทำงาน ในหัวกลับ
ครุ่นคิดบางอย่าง ทำไมอาธเนศต้องเลือกเธอให้กับลูก
ชายของเขาด้วย ทั้งๆ ที่ธัชพลรักอยู่กับพี่สาวเธอแท้ๆ

ประตูห้องเปิดออก ร่างบางเดินกลับเข้าด้านในอีกครั้ง แล้วหย่อนกายลงบนเตียง ระบายลมหายใจด้วยความเหนื่อยอ่อน เพราะอาการแพ้ทำให้เธออาเจียนตลอดวัน กินอะไรไม่ได้นอกจากอาหารอ่อน ๆ

“มีอะไรหรือเปล่าคะพ่อ” เธอถามเสียงเบา แล้วหยิบยาต้มมาสูด

“พ่ungsี้ลูกมีคิวถ่ายละครหรือเปล่า”

คนถูกถามเหลือบมอง “ไม่มีค่ะ”

สีหน้าคนเป็นพ่อเคร่งเครียด เขาไม่ยอมให้ลูกสาวรู้เรื่องในวันพ่ungsี้ แต่มั่นคงปิดอะไรไม่ได้

“พ่ungsี้อาธเนศจะมานะ”

พรรณเรศตาโตจ้องมองบิดาแล้วยิ้มกว้าง

“เขามาทำอะไรคะพ่อ!” หญิงสาวร้องถามสีหน้ายินดี

“เอ่อ... มาพูดเรื่องสู่ขอ”

ว่าที่คุณแม่ไม่รอช้า ตรงเข้าโอบกอดบิดาไว้แนบแน่นในทันที ทำเอาพิชัยน้ำท่วมปากไม่รู้จะเอ่ยอะไรออกมา หรือต้องรอให้ทุกอย่างมันเป็นไป เขาไม่กล้าหักหาญน้ำใจลูกในตอนนี้

“เรศดีใจจริง ๆ ค่ะพ่อ เรศไม่คิดว่าพ่อจะคุยกับอาธเนศได้”

“เรศพ่อ...”

“ขอบคุณนะค่ะพ่อ!” เธอบอกแล้วदनกายออกห่างน้ำตาคลอ “ขอบคุณที่ช่วยเรศ”

คนเป็นพ่อพูดไม่ออก ไม่รู้จะทำยังไง ถ้าหากเรศรู้เรื่อง ต้องเสียใจมากแน่นอน

“ไม่เป็นไรลูก ถ้ายังไงพรุ่งนี้เรศพักผ่อนในห้อง ไม่ต้องลงไปข้างล่างหรอกนะ พ่อจัดการธุระให้เรศเอง”

“เรศต้องอยู่ด้วยสิคะ เรศอยากเจอธัช อยากคุยเรื่องการจัดงาน”

เขายิ้มแห้ง แววดาหม่นเศร้า “ถ้าอย่างนั้นก็พักผ่อน
มาก ๆ นะ”

“คะพ่อ”

พิชัยลุกยืนแล้วเดินออกมาถึงประตูห้อง หันมองลูก
สาวที่กำลังเอนกายลงนอน แล้วระบายลมหายใจ คงต้อง
ปล่อยให้เป็นไปตามโชคชะตา

เสียงรยยนต์จอดเทียบ พิชัยลงจากชั้นบน ลูกสาว
คนเล็กสาวเท้ามาถึง เขาสบตาแล้วยิ้มอ่อนโยน

“พิมพ์พ่อก็มีเรื่องอยากคุยด้วยนะลูก”

พิมพ์จันทร์นิ่งไป แล้วถอนหายใจออกมา

“คะพ่อ” เธอรับคำแล้วเดินตามบิดา หย่อนกายลง
ตรงข้าม

พิชัยมีสีหน้าไม่สบายใจเท่าใดนัก และเธอค่อนข้าง
มั่นใจว่ามันเกี่ยวกับเรื่องที่รัชพลนัดพบก่อนหน้านี้

“มีเรื่องอะไรคะพ่อ” หญิงสาวถาม

“พู่นี่อาธเนศจะมาที่บ้านเรา”

หญิงสาวทอดสายตามองของว่างตรงหน้า แล้วซ่อน
สายตามองบิดา

“มาทำไมคะ”

“อาธเนศจะมาขอพิมพ์ให้กับลูกชาย!”

เธอเงยบแล้วหลับตาลง ก่อนเปิดเปลือกตา ไม่ชอบ
อะไรแบบนี้เลย ชวนให้หงุดหงิดเสียเหลือเกิน เธอแค่
อยากทำงานอยู่อย่างสงบ ไม่มีเพศตรงข้ามมายุ่งเกี่ยวยิ่งดี

“พิมพ์ไม่ตกลง พ่อดตอบอาธเนศไปได้เลยนะคะ!”

สีหน้าคนเป็นพ่อไม่สู้ดีนัก เขาไม่อยากบังคับลูก แต่
ถ้าพิมพ์ไม่ยอมรับปาก ลูกสาวคนโตต้องแย่ง เพราะ
ทางนั้นคงทำให้เรศต้องเสียชื่อเสียง นิสิทธิ์เนศเขารู้ดี
หมอนั้นทำได้ทุกอย่าง

“พิมพ์พ่อขอร้องลูกเถอะนะ พิมพ์ยอมรับไม่ได้
เธอ”

คิ้วบางขมวด สีหน้าสับสน

“ทำไมพ่อพูดแบบนี้ล่ะคะ ทั้งพ่อทั้งพิมพ์ เราต่างก็
รู้ไม่ใช่เหรอคะว่าพี่เรศคบกับนายธัชพลนั้นอยู่ พ่อจะให้
พิมพ์ไปแย่งมาได้อย่างไรกัน!” พิมพ์จันทรอธิบายน้ำเสียง
ไม่พอใจ

“พ่อมีเหตุผล ที่อยากให้พิมพ์แต่งงานกับธัช พี่เรศกับ
ธัชคงไม่มีวาสนาต่อกัน”

หญิงสาวกัดฟันระบายลมหายใจ เธอรู้ดีแก่ใจ หมอ
นั้นไม่ชอบหน้าเธอสักเท่าไร พุดคุยกันแทบนับคำได้
เขาทำเหมือนเธอเป็นอากาศไม่มีตัวตน ซึ่งเธอก็พอใจที่
ธัชพลทำเช่นนั้น เพราะตนเองก็ไม่ได้ชอบหน้าหมอนั้น
เหมือนกัน

“อย่าพูดเรื่องวาสนากับพิมพ์เลยคะ เพราะยัง
พิมพ์ก็ไม่มีวันยอมแต่งงานกับสามีพี่สาวหรอก!”

“พ่อจำเป็นต้องให้พิมพ์ช่วย พ่อรู้ว่าเรศกับธัชพล
รักกัน แต่พ่อไม่มีทางเลือกอื่น พ่อต้องให้พิมพ์แต่งงาน
เขา!” คนเป็นพ่อเสียงลั่นเครือ พยายามโน้มน้าว เพราะ
ไม่มีทางเลือกอื่น เขาเองก็ไม่อยากให้มันออกมาเป็นแบบ
นี้เหมือนกัน

คนตัวเล็กลุกยืนแววตาขุ่นเคือง ให้แต่งงานเธอยอม
หนีไปบวชเสียดีกว่า

“พิมพ์ไม่แต่งค่ะพ่อ ไม่ต้องขอร้องอะไรพิมพ์อีกนะ
คะ!” เธอตัดบทแล้วเดินหนีจากตรงนั้นทันที

ชายชราয়กมือกุมขมับสีหน้าเครียด ภาพพวกนั้น
หากถูกปล่อยเมื่อไหร่ ชีวิตเรศต้องจบแน่แน่ เขายอม
ไม่ได้ คงเหลือหนทางสุดท้ายแล้ว ที่จะทำให้พิมพ์ยอมรับ
ปากแต่งงาน ซึ่งเป็นสิ่งที่ตนไม่อยากทำเลย

พิมพ์จันทร์เปิดประตูออกจากห้องนอน จังหวะ
เดียวกับที่อีกห้องกำลังอำอก สองคนเผชิญหน้ากัน
หญิงสาวชะงักก่อนยิ้มบาง ๆ ไม่คิดว่าจะเจอหน้ากัน
ในตอนนี้

“จะไปทำงานหรือ?” พรรณเรศทักน้องสาว วันนี้มี
เรื่องดี ๆ เลยทำให้เธอรู้สึกอยากพูดดีกับน้องบ้าง

“ค่ะ”

“เดินทางดี ๆ ละ”

พิมพ์จันทร์แปลกใจ แต่กลับรู้สึกอึดอัดอย่างบอก
ไม่ถูก ที่พี่สาวยอมพูดดีด้วย

“ขอบคุณค่ะ พิมพ์ไปก่อนนะคะ”

ร่างบางสาวเท้าลงบันได เห็นบิตყนร่อยุ่ วันนั้เธอ
จะอยู่ทำงานที่บริษัทจนมืดค่ำเพราะไม่ต้องการพบหน้า
ใคร

“วันนี้หยุดงานไม่ได้เลยเธอ พิมพ์ควรอยู่ที่บ้าน
นะ” คนเป็นพ่อพยายามเกลี้ยกล่อม

“เรื่องนี้พิมพ์ไม่ขอย่งคะ อีกร้อยังพีเรตเองก็
คาดหวังเรื่องที่แขกจะมาในวันนี้ พิมพ์เห็นพี่ตั้งแต่เช้า
เลยละคะพ่อ”

สีหน้าพิชัยไม่สู้ดีนัก “พิมพ์... พ่อจำเป็นนะลูก
พิมพ์ต้องเข้าใจพ่อนะ”

“พิมพ์เข้าใจพ่อกะ แต่พิมพ์ทำตามความต้องการ
ของพ่อไม่ได้ พ่อเองก็ควรเข้าใจพิมพ์ด้วยนะคะ พิมพ์ขอ

ตัวไปทำงานก่อน” พิมพจันทร์ตัดบท แล้วเดินออกมา
นอกบ้าน สตาร์ทรถขับออกไปทันที

เสียงรถยนต์แล่นเข้ามาจอด ทำเอาพิชัยแทบตั้งตัว
ไม่ติด รีบต้อนรับแขกแล้วพาเดินเข้าด้านใน พรรณเร
ศยิ้มกว้างทันทีที่สบตากับคนรัก ธัชพลตรงเข้าไปหาแล้ว
กุมมือบางไว้นั่น

“ทำไมหนีหายไปแบบนี้ ผมเป็นห่วงมากจริงๆ!”
เขาตัดพ้อ

“เรศขอโทษค่ะ เรศแค่เสียใจ”

“ไม่เป็นไร แต่ต่อไปอย่าทำแบบนี้อีกนะ”

“ค่ะ เรศจะไม่ทำอีก”

สองร่างเดินเคียงกันมายังห้องรับแขก ธเนศทรุด
กายลงตรงข้าม พรรณเรศยกมือกระพุ่มไหว เขายอม
รับไหวเพราะไม่อยากให้เพื่อนเสียใจ สองคนนั่งลงข้าง
กันแล้วกุมมือไม่ห่าง ภาพนั้นยิ่งทำให้พิชัยเจ็บปวด

“ฉันจะพูดเข้าเรื่องเลยนะ ฉันไม่อยากให้มัน
เสียเวลาไปมากกว่านี้”

พิชัยหลับตา น้ำตาตกใน อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด

“วันนี้ฉันจะมาสู่ขอลูกสาวนาย” พูดจบชายชรา
กวาดตามองรอบๆ “หนูพิมพ์ไม่อยู่เหรอ”

พรรณเรศยิ้มกว้างแล้วหุบลงฉันพลัน เมื่ออีกฝ่าย
ถามถึงน้องสาว

“พิมพ์ไปทำงานแล้วนะ”

“อะไรกันวันนี้วันสำคัญแท้ๆ ทำไมถึงยังไปทำงาน
อีก” ธเนศบ่น

หญิงสาวเหลือบมองคนรักสีหน้ากังวล มือบางถูก
บีบแน่น ยิ่งทำให้หัวใจเธอกระตุกวบ คิ้วบางขมวดเข้าหา
กัน ความหวาดหวั่นฉายชัดในดวงตา รัชพลขบกรามแน่น
หากวันนี้พ่อทำอย่างที่พูด เขาตั้งใจพาคนรักหนีให้ไกล
ให้พ้นจากความวุ่นวายนี้เสียที พิมพ์เองแทนที่จะช่วยพูด
กลับหนีหายไปเสียอย่างนั้น ผู้หญิงคนนั้นไม่เคยเห็นใคร
อยู่ในสายตาเลยหรือไง ช่างแล้งน้ำใจเสียจริง

“ยายพิมพ์ชอบทำงานมากกว่าอยู่บ้านนะ” คนเป็น
พ่อแก้ตัวแทน

ทว่าธเนศกลับยิ้มกว้างด้วยความยินดี

“แบบนี้ฉันชอบ ผู้หญิงทำงานเก่ง มีฝีมือแบบหนู
พิมพ์!” เขาประกาศกร้าว

มือบางกำแน่น ร่างกายสั่นสะท้าน น้ำตาเอ่อคลอ
คนเป็นพ่อเห็นบุตรสาวแล้วสงสาร

“เรตขึ้นไปพักข้างบนก่อนเถอะลูก”

พรรณเรศกัดฟันแน่น “ไม่ค่ะพ่อ เรตอยากอยู่กับ
ธัช เราสองคนไม่ได้เจอหน้ากันเกือบอาทิตย์แล้ว เรตไม่
อยากแยกจากธัชค่ะ”

คนเป็นพ่อกัดฟันกรอด ที่พูดก็เพื่อช่วย แต่ลูกสาว
กลับอยากรับรู้ความจริง เขาไม่อยากให้พรรณเรศต้อง
เจ็บปวด

“เธอยู่ก็ดีนะพรรณเรศ จะรู้เรื่องที่ฉันจะ
ประกาศไปพร้อมกัน”

“พ่อครับ ผมขอร้อง!” ธัชพลร้องบอกสีหน้ากังวล

“ผมมาสู่ขอพิมพ์ให้กับธัชนะพิชัย” เขาโพลง
ออกมาในทันที ไม่ฟังคำทัดทานของใคร

หญิงสาวชะงักขาไปทั้งร่าง น้ำตาไหลอาบแก้ม ซ้อน
สายตามองคนรักแววตาตัดพ้อ มือบางกำแน่นกัดฟันจน
เลือดไหลซึมออกมา หัวใจแทบแหลกสลาย ลุกยืนใช้มือ
ปิดหู แล้วกรีดร้อง

“ไม่ ไม่จริง! เรศไม่ยอม! ธัชเป็นของเรศ!”

“หยุดนะยัยเรศ!” คนเป็นพ่อรีบปราม

ธัชพลรีบโอบกอดร่างบางไว้ แต่ดูเหมือนเธอจะไม่
รับฟังใครนอกจากกรีดร้อง

“เรศฟังผมก่อน ผมไม่มีวันแต่งงานกับใครนอกจาก
คุณ!” เขาประกาศกร้าว ทำให้คนเสียใจชะงักหันมอง

“จริงนะคะธัช คุณจะไม่แต่งงานกับใครใช่ไหม”

“จริง ผมจะแต่งงานกับคุณคนเดียว” เขายืนยันหนัก
แน่น

หญิงสาวโผล่เข้ากอดเขาไว้นั่น ชายหนุ่มเหลือบมอง บิดาที่นั่งนิ่ง ไม่ได้สนใจกับท่าทีของเขาและคนรัก พิชัยนั่ง เฝ้ามองไม่กล้าปฏิเสธหรือรับปากในเรื่องนี้ เขาผละห่างจาก คนรักแล้วหันมาทางบิดา

“เรากลับกันก่อนเถอะครับพ่อ ผมกับพ่อเรามีเรื่อง ต้องคุยกัน” คราวนี้เขาจะไม่มีวันยอมอีก ต่อให้ต้องหนี ไปเขาก็จำต้องทำ ถึงอย่างไรก็ไม่วันทิ้งลูกเมียเด็ดขาด

“ได้สิ เรากลับกันก่อน ฉันเองก็มีเรื่องต้องเคลียร์ กับแกเหมือนกัน”

เขาหันมาหาคนรักอีกครั้ง “ผมกลับก่อนนะเรศ รอ ผมนะ ผมจะกลับมา”

“คุณต้องกลับมาหาเรศนะคะธัช”

“ผมจะกลับมาหาคุณพร้อมกับข้าวตังนะครับ”

“ค่ะ”

ธเนศลุกยืน เจ้าของบ้านเดินออกมาส่งแขกตรงหน้าบ้าน สีหน้าพิชย์ไม่สู้ดีนัก เขาไม่อยากทำร้ายจิตใจลูกสาว แต่ทางธเนศคงไม่ยินยอมแน่นอน

“เรื่องที่ฉันขอหนูพิมพ์เป็นอันตกลงตามนี้ก็แล้วกัน”

“แต่ธัชไม่ยอมแต่ง นายไม่เห็นหรือ”

“ไม่ใช่ปัญหาเลย เพราะลูกชายฉันมันยังไม่รู้เรื่องของพรรณเรศนะสิ”

“นายอย่าทำร้ายจิตใจลูกสาวฉันไปมากกว่านี้เลย!”

“เรื่องนี้จะมีไม่กี่คนารู้ ฉันจำเป็นต้องให้ธัชรู้ นายคงเข้าใจนะพิชย์” เขาวินิจฉัย

พิชย์เงียบไม่ตอบ เพราะเป็นห่วงความรู้สึกบุตรสาวมากกว่าสิ่งใด ธเนศก้าวลงบันได้แล้วเปิดประตูขึ้นนั่ง โดยมีบุตรชายอยู่เบาะหลังก่อนหน้าแล้ว รถเคลื่อนออกจากตัวบ้าน

ธัชพลลงจากรถเดินนำบิดาไปยังห้องทำงาน สองคนเผชิญหน้ากัน ทว่าท่าทางของผู้เป็นบิดาไม่ได้รู้ร้อนหนาว ชายหนุ่มขบขมรามซัดสีหน้าไม่พอใจ กับสิ่งที่พ่อทำกับเขาในวันนี้

“พ่อทำแบบนี้ทำไม ผมบอกแล้วไม่ใช่เหรอว่าผมไม่แต่งงานกับพิมพ์!” เขาถามเสียงกร้าว

เขาตั้งลิ้นชัก หยิบซองสีน้ำตาลออกมาแล้วโยนลงตรงหน้าบุตรชาย

“อยากรู้ว่าทำไมก็ดูซะ!”

ธัชพลชะงัก หยิบซองสีน้ำตาลแล้วเปิดออก หยิบเอกสารด้านในออก ในนั้นมีรูปภาพมากมายพร้อมแฟลตไตรฟ์ ดวงตาจ้องมองเบิกกว้างด้วยความไม่เข้าใจ สายศีรษะอย่างไม่เชื่อสายตา นี่มันหมายความว่ายังไงกัน

“ถ้าแกยังอยากดูให้แน่ใจ ก็เปิดดูภาพในแฟลตไตรฟ์นั่นเพื่อพิสูจน์ก็ได้”

มือเขาเริ่มสั่น เหงื่อผุดซึม สิ่งที่วาดฝันมาตลอดแทบพังทลาย ไม่จริงใช่ไหม เขาฝันไปหรือเปล่า

“พ่อโกหก!”

ชายชรากระตุกยิ้มมุมปาก

“ถ้าเกิดที่นั่นโกหกลองไปถามดาราที่นอนกับเมีย
แกดูไหมละ หน้าซัดขนาดนี้คงรู้ใช้ไหมว่าหมอนั้นเป็น
ใคร”

ร่างกายแทบทรงไว้ไม่ไหว เรื่องจริงนั้นเธอ แล้ว...
เด็กในท้องเล่า ลูกใคร เขาจะทำยังไงดี

“แกลงคิดสินะว่าพ่อใจร้ายกับแก ฉันเองเป็นคนมี
เหตุผลมากพอ พรรณเรศไม่ได้มีแถมแค่คนเดียว แล้วเด็ก
ในท้องใช้ลูกของแกหรือเปล่า!”

“ผมจะถามเรศให้รู้เรื่อง!”

“ก็ไปถามดูสิ”

ชายหนุ่มขบกรามแน่น “และต่อให้เรศจะมีคนอื่น
จริง ผมก็ไม่มัววันแต่งงานกับพิมพ์เด็ดขาด!”

คนเป็นพ่อตวัดสายตอมอง

“แกอย่าทำให้นันเหลืออดดีกว่า”

“ที่พ่อบอกทุกอย่างกับผม ผมรู้ว่าเพราะอะไร พ่อแค่ต้องการให้ผมเลิกยุ่งกับเรศ แล้วยอมแต่งงานตามที่ต้องการ!”

ชายชราขบกรามแน่น แล้วทอดสายตามองบุตรชาย แหวตาเยือกเย็น

“ถ้าแกไม่แต่ง ฉันจะปล่อยภาพพวกนี้ลงในอินเทอร์เน็ต ให้ผู้หญิงที่แกร็กแอบอายไม่มีหน้าออกไปไหนอีก!”

“พ่อ!” เขาตะโกนลั่น น้ำตาคลอ

“ฉันจะให้โอกาสแกครั้งสุดท้าย ถ้าแกไม่แต่งกับพิมพ์ ฉันจะทำให้ผู้หญิงที่แกร็กไม่มีที่ยืนคอยดู!”

ร่างสูงสันเทหา แสบไร่เรียวแรงทรงอยู่ ทำไมเรศต้องทรยศเขาด้วย ทำไมเขาต้องแต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก ไม่มีทางเลือกไหนเลยนอกจากต้องยินยอม อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่อยากจะเห็นคนที่ตัวเองรักต้องเจอกับชะตากรรมอันเลวร้ายกับสังคม

“ทำไมพ่อทำร้ายผมแบบนี้” เขาตัดพ้อ

“ออกไปจากห้องฉันได้แล้ว ฉันไม่มีอะไรจะพูดกับ
แกแล้ว!”

คนเป็นลูกกล้ากลืนน้ำตาไว้ในอก แล้วเดินออกมา
ราวกับคนไร้เรี่ยวแรง

บทที่ 3

เหตุผลเดียว

พิมพ์จันทร์มองมือถือแล้วระบายลมหายใจ
ตัดสินใจกดตัดสายแล้วเอนกายลงนอน เธอไม่กลับบ้าน
มาสามวันแล้วเพื่อตัดปัญหายุ่งยาก ต่อให้การหนีไม่ใช่
ทางออก แต่ตอนนี้เธอไม่พร้อมแก้ปัญหอะไรทั้งนั้น
เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นมันเป็นความเอาแต่ใจของผู้ใหญ่
ไม่ใช่เรื่องของเธอเลยแม้แต่หน่อย

เธอปิดเปลือกตาลง กลับเห็นใบหน้าของรัชพลลอย
มาวนเวียน ผุดนัยกมือเสยผมด้วยความหงุดหงิด ทำไม
ต้องนึกถึงเขาด้วย ริมฝีปากบางเม้มสนิท พยายามข่ม
ความรู้สึกภายในเอาไว้ ทั้งที่อยากหลีกหนีทุกอย่าง แต่มัน
ทำไมได้อย่างใจคิด ทำไมเขาต้องเป็นแฟนของพี่สาวด้วย
เสียงมือถือดังอีกหลายครั้ง แต่เธอยังคงไม่ยอมรับมัน
ก่อนเสียงข้อความจะดังขึ้น

“กลับบ้านมาคุยกับพ่อหน่อยพิมพ์!”

“พิมพ์ไม่กลับค่ะพ่อ พิมพ์งานยุ่งมาก ช่วงนี้พิมพ์
คนนอนที่คอนโดแถวบริษัท” พิมพ์จันทร์พิมพ์ตอบ

“พ่อรู้ว่าพิมพ์ไม่ได้ยุ่งขนาดนั้น”

“พ่อคะ พิมพ์ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องพวก
นั้น พิมพ์อยากทำงาน พิมพ์ยังไม่อยากใช้ชีวิตคู่กับใคร”

พิชัยอ่านข้อความบุตรสาว รู้ดีว่าอย่างไรพิมพ์คงไม่
มีวันยอมทำตามความต้องการของเขาเป็นแน่ เขาริပ်พิมพ์
ข้อความสุดท้าย และมั่นใจว่าลูกจะต้องยอมทำตาม

“ถ้าพิมพ์ไม่กลับมา พ่อจะไล่พนักงานของไอริส
ออก แล้วปิดบริษัทนี้ซะ พิมพ์คงไม่ลืมใช้ไหมว่าพ่อเป็น
ประธานบริษัทถือหุ้นเกือบทั้งหมดด้วย!”

พิมพ์จันทร์ชะงัก กัดฟันแน่น พ่อไม่ควรเอาไอริสมา
ข่มขู่เธอเลย ทำไมพ่อถึงใจร้ายกับเธอขนาดนี้

“เข้าใจแล้วพ่อ พิมพ์จะเข้าไปพรงี้” เธอพิมพ์
ตอบกลับไป

น้ำตาเริ่มคลอไหลรินอาบแก้ม ถ้าเธอไม่รักไอริ
สมากคงไม่ยอมให้พ่อควบคุมได้หรอก แต่ไอริคือทุก
อย่าง เธอยอมให้พ่อปิดมันแล้วไล่พนักงานที่เป็นเหมือน
เพื่อนของเธอไม่ได้หรอก เธอยอมต่อให้ต้องแลกด้วย
อะไรก็ตาม

รถยนต์จอดเทียบ บุตรสาวคนเล็กเดินเข้ามาด้านใน
คนเป็นพ่อทอดอกยื่นรอสีหน้าแววตาเยือกเย็น พิมพ์
จันทร์นั่งลงบนโซฟาแววตาปวดร้าว

“พ่อไม่ได้อยากบังคับพิมพ์” เขาบอกความรู้สึก
แท้จริง

เธอหัวเราะในลำคอ แวตามีความรวดร้าว พ่อทำ
เหมือนรักเธอ แต่กลับรักพี่สาวมากกว่า เธอทำให้มีหน้ามี
ตา แต่พี่กลับทำให้พ่อมีความสุขทางใจ เธอไม่ควรมาอยู่
ในบ้านหลังนี้เสียด้วยซ้ำ

“แต่สิ่งที่พ่อทำมันคือการบังคับพิมพ์” เธอย้อน
เสียงแข็ง

“พ่อไม่มีทางเลือก”

“เลยไม่ให้ทางเลือกพิมพ์เหมือนกันหรือคะ!”

หญิงสาวถามเสียงสั้นเครือ

สีหน้าพิชัยเครียดหนัก เขาเองหมดหนทางเลือก

“พิมพ์พ่อจำเป็นต้องให้พิมพ์แต่งงานกับธัชพล

พิมพ์แค่แต่งงานกับเขา ถ้าพิมพ์ไม่ชอบธัช พิมพ์หาทางหย่า
กับเขาก็ได้!”

ร่างบางก้าวลงบันไดชะงักกับบทสนทนา พ่อกำลัง
พูดอะไร ถึงว่ามันแปลกที่น้องสาวกลับมาบ้านเอาป่านนี้
ที่แทน้องกำลังคิดแย่งคนรักของเธอ คิดไว้แล้วว่ามันต้อง
เป็นแบบนี้

“แกมันหน้าด้าน!”

กระซกน้องสาวหันมาเผชิญหน้า

เพียะ!

ฝ่ามือฟาดลงไป พิมพ์จันทร์ยกมือกุมแก้มสีหน้าตื่น
ตระหนกจ้องมองพี่สาวไม่เชื่อสายตา

“นี่มันอะไรกัน!” เธอร้องถาม

“นี่แกคิดจะแย่งผัวฉันนั่นหรือ!”

ผมถูกกระชากอย่างรวดเร็ว คนเป็นพ่อรีบเข้าห้าม
ปราม พิมพ์จันทร์จับข้อมือพี่สาวไว้มัน ต่อให้yakตอบ
โต้แค่ไหน แต่เธอจำต้องฝืนใจเอาไว้

“ปล่อยฉันนะ นี่มันมากเกินไปแล้ว!”

“ฉันจะตบแกให้หายร่าน แกจะได้รู้ว่าคนที่แกจะ
แย่งนั้นมันผัวฉัน!”

คนถูกตบกัดฟันแน่น เอื้อมมือกระชากเส้นผม
พี่สาวบ้าง แล้วออกแรงจมนั้นขาดติดมือ พรรณเรศกริต
ร้องเสียงลั่น บ่าวไพร่ในบ้านวิ่งกรูกันเข้ามาจับสองคน
แยกจากกัน พรรณเรศยังคงกระโจนเข้าหาไม่เลิกรา

“หยุดเดี๋ยวนี้ละยัยเรศ!” คนเป็นพ่อตวาด

คนถูกตบน้ำตานอง เธอกำลังจะเสียคนรักไป ให้เย็น
ไต่ยังไฉ แล้วคนกำลังจะแย่งเขาไปคือน้องสาว เธอเจ็บเสีย
จนไม่รู้ควรอธิบายอย่างไรแล้ว

“พ่อเข้าข้างมันได้ยังไง พ่อไม่รู้หรือไงว่าเรศกับธัช
รักกัน!”

ชายชราขบครามแน่น เหลือบมองบุตรสาวคนเล็กที่
ยืนทอดสายตามองพี่สาวนี่

“ทำไมพ่อจะไม่รู้”

“แล้วทำไมพ่อถึงบอกให้พิมพ์แต่งงานกับธัช พ่อทำ
แบบนี้เคยคิดถึงความรู้สึกเรศบ้างไหม!”

“เพราะฉันเป็นห่วงแกใจ ฉันถึงต้องทำแบบนี้ แก
เองมันไม่ได้เรื่อง สร้างปัญหาแล้วยังมาโทษคนอื่น!”
พิชัยตวาดกร้าว ใบหน้าแดงก่ำ

หญิงสาวชะงัก “เรศสร้างปัญหาอะไร ตาแก่นั่น
ต่างหากที่มันรังเกียจเรศ!”

“แกรู้ว่ามันรังเกียจ แล้วทำไมแกยังทำให้มันจับได้
ว่าแก่นอกใจธัชพล!”

พรรณเรศชะงักดวงตาเบิกกว้าง สีหน้าเผือดลงใน
ทันใด

“แกมันโง่! อยากได้เขาจนตัวสั่น แต่ดันไปนอนกับ
ไอ้พระเอกนั้น จนทำให้ฉันต้องเดือดร้อนแบบนี้!”

กายสาวลั่นสะท้าน แทบทรงไว้ไม่อยู่ ถ้าเป็นแบบนี้
แสดงว่าตาแกอย่างธเนศต้องรู้เรื่องนี้แน่นอน แล้วมีหรือ
ที่ธัชจะไม่รู้ ทำยังไงดี ทำยังไง!

พิมพ์จันทร์ยืนนิ่งเหมือนถูกสาป เรื่องราวที่ได้รับรู้
ทำเอาเธอหัวน้ใจ เพราะเธอแน่ใจว่าหมอนั้นคงไม่มีวันให้
อภัยพี่สาวแน่ นิสัยอย่างธัชพลยอมหักไม่ยอมงอ ถ้าลอง
ได้รู้ว่าพี่สาวไปมีสัมพันธ์กับคนอื่น เขาต้องสลัดพี่สาวทิ้ง
แน่

“ไม่จริงนะพ่อ เราไม่ได้ทำแบบนี้!”

คนเป็นพ่อยกนิ้วชี้หน้า

“ยังกล้าปฏิเสธอีกหรือ ทางนั้นเขามีทั้งภาพทั้ง
วีดีโอมาให้ฉันดูทั้งหมดแล้ว หลักฐานครบขนาดนั้นแกยัง
ไม่ยอมรับอีก!”

น้ำตาไหลอาบแก้ม หัวอกสั่นไหวอย่างรุนแรง ทำไม
ต้องเป็นแบบนี้

“แต่ลูกในท้องของเรศ เป็นลูกของธัชจริง ๆ นะพ่อ”

พิมพ์จันทร์ชะงัก ดวงตาเบิกกว้าง สีหน้าตื่น
ตระหนก พี่เรศท้องนั้นเธอ นี่มันชักจะยุ่งเข้าไปใหญ่แล้ว
ถ้าหากเด็กในท้องเป็นลูกของหมอนั้น เธอยังไม่ควรเอา
ตัวเข้าไปยุ่งเกี่ยวเด็ดขาด

“ใครเขาจะยอมรับ เพราะกดดันไปนอนกับคนอื่น
ธเนศมันบอกให้แกคลอดแล้วตรวจดีเอ็นเอ ถ้าเป็นหลาน
มันจะยอมรับแค่หลานเท่านั้น!”

“ไม่นะพ่อ จะเป็นแบบนี้ไม่ได้ แล้วเรศจะทำยังไง
จะให้ท้องป่องหาพ่อของลูกไม่ได้จั้นเธอ ทั้ง ๆ ที่รู้แก่ใจ
ว่าพ่อของลูกเป็นใคร” พรรณเรศคร่ำครวญเหมือนใจจะ
ขาด

พิชัยน้ำตาคลอ ยกมือปาดมันออกหลวก ๆ เขาเองก็
จนปัญญา ไม่อาจทำให้เพื่อนยอมรับในตัวลูกสาวคนนี้ได้
เพราะในอดีตมีเรื่องเจ็บปวดกับมารดาของพรรณเรศมาก
มาย เลยทำให้พิชัยตั้งแง่รังเกียจ ลูกทั้งสองคนรู้ดีแก่ใจว่า
... แม่ของเธอนั้นไม่ใช่แม่เดียวกัน ต่อให้เขาไม่บอกก็ตาม
ที

พิมพ์จันทร์หลับตาแล้วระบายลมหายใจ อยาก
แก้ปัญหาก็เผชิญอยู่ในตอนนี้

“พ่อก็แค่ปฏิเสธ พ่อน่าจะรู้ว่าพิมพ์ไม่มีวันแต่งงาน
กับนายรัชพล” พิมพ์จันทร์เอ่ยแทรก

พรรณเรศตัวดีสายตามองน้องสาว

“พิมพ์มันพูดถูก พ่อก็แค่ปฏิเสธไม่ยอมรับการ
แต่งงานครั้งนี้!”

“ถ้าฉันปฏิเสธมันจะเอาเรื่องกันไปแฉ แกจะเอา
แบบนั้นไหม!” คนเป็นพ่อย่น ทำเอาพรรณเรศดวงตา
เบิกกว้าง ทรวดกายลงกองกับพื้น

พิมพ์จันทร์นั่งนัง น้ำตาคลอ ที่บังคับเธอแบบนี้
เพราะต้องการช่วยเหลือพี่นั่นเธอ พ่อทำเหมือนไม่แคร์
พี่สาวแต่แท้จริงแล้วพ่อรักพี่มากกว่าเธอเสียอีก

“พ่อเลยบังคับให้พิมพ์แต่งงานกับคนที่ไม่ได้รัก
เพราะต้องการปกปิดเรื่องของพี่เรศนั่นเธอ?” เธอถาม
บิดาเสียงสั่นเครือ

พิชัยชะงักน้ำท่วมปาก เพราะตนไม่มีทางเลือก

“พ่อจำเป็นพิมพ์”

หญิงสาวข่มความรวดเร็วไว้นอก ตนเองไม่ควรใช้ชีวิตที่เหลือไปกับการยอมรับผู้ชายที่ไม่ได้รักเธอเลย แม้แต่น้อย การแต่งงานไม่ใช่เรื่องล้อเล่น หย่าร้างหรือกว่าจะถึงตอนนั้นเธอคงต้องทนอมทุกข์ทุกวัน ๆ ไม่มีทาง

“พิมพ์ไม่แต่ง!” หญิงสาวเลือกยืนยันความคิดตนเองกับบิดาอีกครั้ง

“ถ้าแกไม่แต่ง พ่อจะปิดไอริสเสีย!”

“พ่อ!” เธอตะโกนลั่นน้ำตาไหลนอง

พรรณเรศนั่งทอดอาลัย แม่ได้ยินเรื่องราวบทสนทนาของน้องและพ่อก็ตาม หัวใจเธอมันแหลกสลาย และแน่ใจอีกว่าคนรักคงไม่มีทางยอมรับในตัวเธออีกแล้ว

“ทำไมต้องเป็นแบบนี้...” เสียงครางแผ่วดังออกมา

สองคนมองไปยังร่างบางซึ่งนั่งทอดอาลัยบนพื้น
เปลือกตาปิดลงลึ้มปากกองลงไป

“พี่เรศ!” เธอร้องแล้วตรงเข้าประคอง

พิชัยหลับตาแน่น แล้วระบายลมหายใจ

“ไสว!” เขาตะโกนเรียก เจ้าของชื้อริบปริเข้ามา

“คะคุณพิชัย”

“แกไปตามอาคมมาแล้วพาคุณเรศไปที่ห้อง!”

“ได้ค่ะ” ไสวรับคำแล้วหายไปตามอาคมมา

ร่างบางถูกอุ้มพาขึ้นชั้นสอง ไสวมองไปยังสองพ่อ
ลูกที่ยืนนั่งท่าทางเครียดจัด แล้วถอนหายใจออกมาด้วยความ
กังวล หวังว่าคงไม่เกิดเรื่องอะไร

พ่อลูกสบตากัน ริมฝีปากบางเม้มแน่น กัดฟันข่ม
กลืนความน้อยใจไว้ในใจ เธอรู้ดีต่อให้พ่อตำหนิพี่มาก
แค่ไหน พ่อก็ยังคงห่วงใยพี่สาวมากกว่าเธออยู่ดี ต่อจากนี้
ขอทำเพื่อความฝันตัวเอง อนาคตในภายหน้า เธอขอไม่
เกี่ยวข้องกับเรื่องแบบนี้อีก

“พ่อขอร้อง ช่วยพี่แกสักครั้งเถอะนะ” คนเป็นพ่อ
ยังคงอ้อนวอน

หญิงสาวกลืนน้ำลายลงคอ แล้วสบตาพ่อทั้งน้ำตา

“พิมพ์ยอมช่วยแต่พิมพ์ขอไอริส พ่อจะไม่มีส่วนยุ่ง
เกี่ยวกับบริษัทไอริสอีก!”

“นี่แก!” คนเป็นพ่อหัวเสีย “แกต้องการแบบนี้ใช่
ไหม”

“ใช่ค่ะ พิมพ์ต้องการแบบนี้” คนสวยกัดฟันกรอด
“ถ้าพิมพ์ต้องสละความสุขของพิมพ์ไปเพื่อใครบางคน
พิมพ์ก็ควรได้รับผลตอบแทนที่สมน้ำสมเนื้อ!”

พิชัยขบกรามแน่น เพราะพิมพ์ไอริสถึงกลายเป็น
บริษัทที่พัฒนาแบบก้าวกระโดด เขารู้ดีหากบริษัทอยู่ใน
มือบุตรสาวแล้ว จะต้องไปได้ดีแน่นอน แต่เขาอาจขาด
รายได้มหาศาลไป ทว่าเขาไม่มีทางเลือกไหนเลย เพราะ
พิมพ์เองก็เสียสละเพื่อช่วยพี่สาว สมควรได้รับสิ่งนี้ตอบ
แทน

“ก็ได้ พ่อจะยกไอริสให้แก!”

หญิงสาวน้ำตาคลอ ถึงขนาดยอมยกบริษัทที่สร้างมา
ให้เธอเพียงคนเดียว พ่อคงรักพี่สาวมากถึงได้หลงลืม
ความรู้สึกของเธอไป ก็ดีเหมือนกัน หมดยุคเมื่อไหร่
เธอจะได้ตัดขาดจากที่นี่เสียที

เสียงมือถือดังขึ้น เจ้าของเครื่องรีบหยิบมันหลุบตา
มองเบอร์หน้าจอ พรรณเรศยิ้มกว้างรีบกดรับสายทั้ง
น้ำตา หัวใจเธอมันแทบแหลกสลายแล้ว

“อ๊ชคะ อ๊ช!” พรรณเรศกรอกเสียงสั่นเครือ

ปลายสายเงิบชั่วขณะ “เรศคุณเป็นยังงัยบ้าง”

พรรณเรศเริ่มสะอื้น “เรศทนไม่ไหวแล้วอ๊ช เราหนี
ไปด้วยกันไหมคะ”

“ทำแบบนั้นคงไม่ดีหรอก คุณเองต้องเสียหายด้วย
คุณเป็นดาราที่มีชื่อเสียง ถ้าหนีตามผมไปเป็นข่าวขึ้นมาคง
ไม่ดี”

“แต่เรคไม่มีทางเลือก ต่อให้เรคต้องเสียชื่อเสียงแค่ไหนเรคก็ไม่แคร์ ขอแค่เรคมีคุณก็พอค่ะอิช!”

ชายหนุ่มระบายลมหายใจ แวตาปวดร้าว

“เรามาเจอกันหน่อยไหมเรค ผมมีเรื่องอยากคุยกับคุณด้วย”

พรรณเรคชะงัก สีนํ้าหวาดหวั่น นํ้าเสียงเขาดูไม่ปกติ เหมือนมีเรื่องบางอย่าง คงเป็นเพราะตาแก่้นั้นเป็นแน่ที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้ กระนั้นแล้วอย่างไรเสีย เขาก็คือพ่อของลูก

“ได้ค่ะ เรคอยากเจอคุณพอดีเลย” เธอรับคำแล้ววางสาย

หญิงสาวเดินลงบันได บิดาเหลือบมองแวตาทม่น เธอเลือกเดินแล้วก้าวออกมานอกบ้าน ขับรถออกมา ต่อให้อยากห้ามลูกแคไหน แต่เขากลับทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากปล่อยให้ลูกสาวได้เรียนรู้ยอมรับมันเท่านั้น

รถจอดเทียบหน้าร้านอาหารไทย พรรณเรครีบปิดประตูเดินตรงไปยังห้องอาหารส่วนตัวที่เคยมากับเขา

บ่อยครั้ง เมื่อพบหน้าคนรักเธอหย่อนกายลงตรงข้ามแล้ว
ฉีกยิ้มกว้างด้วยความคิดถึง มือบางเอื้อมจับมืออีกฝ่ายไว้
แน่น น้ำตาเอ่อคลอ

“คุณหายไปไหนมา เรศคิดถึงคุณมากนะคะ รู้ไหม
ว่าเรศต้องเจออะไรมาบ้าง!”

แวตาทม่นเศร้าจ้องมองไปยังคนรัก แล้วดึงมือ
ตนเองกลับมา เขารู้สึกปวดร้าวยามเห็นหน้า เพราะภาพ
เหล่านั้นมันวนเวียนในหัวไม่เลิกรา หญิงสาวรับรู้ได้ถึง
ความห่างเหินของคนรัก มันทำเอาหัวใจแทบหลุดออก
จากร่าง เธอภาวนาให้เรื่องทุกอย่างผ่านพ้นไปด้วยดี อย่า
ให้มีรอยร้าวระหว่างเราเลย

“คุณได้ไปตรวจตามที่หมอนัดบ้างหรือเปล่า” เขา
ถามเสียงแผ่วเบา

“หมอยังไม่ได้นัดเรศค่ะ นัดเดือนหน้า”

เขาพยักหน้าช้า ๆ เป็นเชิงเข้าใจ

“ขยันไปตรวจด้วยนะ ลูกจะได้แข็งแรง”

ทำไมเธอถึงรู้สึกทรมานขนาดนี้ ไม่เข้าใจเลย

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะฮั้ว ทำไมคุณถึงทำเหมือนไม่สนใจเรศเลย ทั้งๆ ที่เรศกำลังท้องลูกของคุณอยู่!”

สีหน้าคนถูกถามเครียดขึ้น ขบگرامข่มความรู้สึก เอาไว้ภายใน หัวใจมันแหลกสลาย เพราะรักและอยากแต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ แต่เธอกลับทำร้ายหัวใจจนยับเยิน ไม่มีชิ้นดี การปกป้องเธอคงเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่จะหลงเหลือไว้ให้ เด็กในท้องหากเป็นลูกของเขาเขายอมรับ แต่หากไม่ใช่เขาจำเป็นต้องปล่อยมือ

“ที่ผมนัดคุณมาวันนี้เพราะมีเรื่องบางอย่างที่ต้องการบอก” น้ำเสียงเรียบนิ่งเอ่ยออกไป ดวงตาคมมีน้ำตาคลอ

“เรื่องอะไรเธอคะ” หัวใจคนฟังหวาดหวั่น เกรงสิ่งที่คิดมันจะเป็นจริง

เขาซ่อนสายตามอง แวตารวดราว

“เราเลิกกันเถอะ”

พรรณเรศชะงักดวงตาเบิกกว้าง สิ่งที่ได้ยินมันไม่จริงใช่ไหม เธอกำลังฝันเท่านั้น หรือธัชกำลังหลอกเธอ เล่น กลั่นแกล้งเพราะนึกสนุก ไม่ได้จริงจังกับเรื่องที่เอ่ยออกมา

“นี่คุณหมายความว่ายังไงคะธัช เรศไม่เข้าใจ!”

“ผมหมายความว่าอย่างที่พูด”

“แต่เรศท้องลูกของคุณอยู่นะธัช!” พรรณเรศบอกเสียงแผ่ว

เขาหัวเราะในลำคอ เพราะไม่รู้ว่าควรทำอะไรดี วิธีนี้เป็นวิธีเดียวที่ทำให้พรรณเรศเจ็บน้อยที่สุด เขาพยายามปกป้องเธออย่างถึงที่สุด

“ผมไม่แน่ใจกับเรื่องนั้นแล้วตอนนี้เรศ!”

“ธัชกำลังดูถูกเรศอยู่นะคะ!”

ชายหนุ่มสบตา “ผมกำลังพูดเรื่องจริงเรศ คุณรู้อยู่ แก่ใจว่าเรื่องที่ผมพูดอยู่มันจริงหรือไม่!”

“แต่เด็กในท้องเรศเป็นลูกคุณนะธัช!”

เขาขบกรามกำมือแน่น จ้องคนรัก

“ต้องลูกผม แต่ไปนอนกับผู้ชายคนอื่นเนีย
นะเรศ!”

หญิงสาวสะอึกกับคำพูดของเขา ริมฝีปากบางสั่น
ระริก ร่างกายกำลังสั่นสะท้าน นี่เขารู้เรื่องระหว่างเธอกับ
พลรบั่นหรือ กระนั้นหากเธอไม่ยอมรับแล้ว จะเป็นยังไง

“เรศไม่เคยมีใคร คุณอย่าพูดจาทุเรศๆ แบบนี้
กับเรศนะธัช เรศมีคุณแค่คนเดียว!”

“แน่ใจหรือเรศที่พูดมา ผมดูเหมือนคนโง่งนัก
เธอ!” เขาถามย้ำแววดาแข็งขึ้น

พรรณเรศขบคิดวุ่นวายภายในใจ เหตุผลอะไรเขาก็
คงไม่เชื่อ แล้วเธอต้องทำยังไง

“ความรักของคุณที่มีให้กับเรศ มันแค่นี้เองหรือคะ
ทำไมคุณถึงหัวน้โหวกับเรื่องที่มาแทรกกระหว่างเรา ทำไม
คุณถึงไม่มั่นคงเหมือนเรศเลย” เธอตัดพ้อ

เขากล้ากลืนน้ำตาเอาไว้ “มันคงนั้นหรือ? ในขณะที่ผมคบกับคุณ ผมไม่เคยไปมีใครเลยเรศ แต่คุณกลับ...”
เขาหยุดคำพูดไว้แค่นั้น น้ำเสียงถูกกลืนหายลงไป

เธอส่ายหน้าทงน้ำตา “เรศไม่เคยนอกใจคุณ เรศรักคุณแค่คนเดียว ได้โปรดอย่าทิ้งเรศไปเลยนะคะ”

ธัชพลเหลือบมอง ชายรูปร่างหน้าตาคมคาย สวมแว่นสีดำปกปิดสายตา สวมเสื้อเชิ้ตกางเกงยีนส์ มองปราดเดียวเขารับรู้ได้ทันที ว่าชายคนนี้เป็นดารามีชื่อเสียง ในตอนนี้ ธัชกระตุกยิ้มราวกับเยาะ ถ้ากลับมาขนาดนี้ คงไม่ต้องคิดว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจริงหรือไม่

“สวัสดีครับคุณธัชพล” เสียงทุ้มเอ๋อๆ ทักทำเอาหญิงสาวหน้าถอดสี ดวงตาเบิกกว้าง

พรรณเรศหันควบจ้องมองสีหน้าตื่นตระหนก จดจ้องอีกฝ่ายไม่วางตา

“คุณมาทำไม กลับไปนะ!” เธอร้องบอก เสียงสั้นเครือ

เขาไม่ตอบคำถามหย่อนกายลงเคียงข้าง ทำเอา
พรรณเรศรีบกระโดดหนีจนชิดกำแพง มือบางเย็นเฉียบ
หัวใจราวกับจะหลุดออกจากร่าง

“ผมมาตามคำเชิญของคุณธัชพลนะคะครับ”

พรรณเรศหันสบตาคนรักทันที สายหน้าน้ำตา
ค่อยๆ ไหลเอ่อ

“ธัชคะ...”

ชายหนุ่มขบกรามแน่น ก็แค่อยากรู้ว่าเธอจะปฏิเสธ
ยังไปอีก

“ผมเชิญเขามาเอง เพราะผมอยากรู้ ว่าใครกันแน่ที่
โกหก”

มือบางกระซกคอเสื้อจ้องมองแวตาวาวโรจน์

“กลับไปซะ ฉันบอกแล้วใช่ไหมว่ายามายุ่งเรื่อง
ของฉัน!” พรรณเรศตวาด

“ผมไม่ยุ่งไม่ได้หรอกครับ ผมไม่อยากให้คุณธัชพล
โดนหลอก”

เพียะ!

สิ้นคำพูดฝ่ามือฟาดลงบนใบหน้า พรรณเรศจ้องมองทั้งน้ำตา แล้วหันไปสบตาคนในหัวใจ

“ไม่จริงนะคะธัช อย่าไปเชื่อคำพูดของผู้ชายคนนี้อะไปเชื่อ!”

พลรบใช้ลั่นดุนแก้มเพื่อลดความเจ็บปวด เขารู้ดีว่าพรรณเรศคบหากับผู้ชายคนนี้นาน ใครจะไม่อยากได้ทายาทคนเดียวของบริษัทฯใหญ่อย่างเดม่อนจาเวล ทว่าตนนั้นก็ไม้อาจหักใจเลิกรักเธอไปได้ ทำไมเขาต้องหลงรักคนมีเจ้าของด้วย แล้วยังอยากแย่งชิงมาเป็นของตนเสียอีก

“เรื่องระหว่างเรา คงไม่มีใครรู้ดีไปกว่าเราหรอกครับคุณพรรณเรศ” พลรบแสร้งประชด

“หุบปากแล้วหยุดพูดเดี๋ยวนี้!” เธอเริ่มกรีดร้อง

ดูจากอาการมันคงเป็นเรื่องจริง ทั้งที่รู้แก้ไข แต่เขากลับต้องการคำยืนยันให้มันเจ็บขึ้นไปอีก

“ขอบคุณที่วันนี้ ทำให้ผมได้รู้ความจริง”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เพราะความจริงแล้ว ผมเองก็รักเรศเขามากเช่นเดียวกับคุณ”

“หยุดเถียงนี้ไม่ได้ยินหรือไง!” เธอกระซอกคอเสื้อจนเจ้าของตัวโยน “แกมันสารเลว!”

“ผมรู้”

ธัชพลมองภาพนั้นด้วยความเจ็บปวดแล้วลุกยืน ทำให้หญิงสาวยอมปล่อยมือ แล้วถลาไปหาคนรักแทน เธอจับท่อนแขนไว้นั่น

“ธัช... เรศขอร้อง เรศอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีคุณ เรศต้องลูกของคุณอยู่นะ” เธอบอกทั้งน้ำตา

“ถ้าเด็กในท้องคือลูกของผม ไว้คลอดแล้วคุณตรวจดีเอ็นเอเสีย แล้วผมจะส่งเสียเด็กคนนี้อย่างดี”

“แล้วเรศล่ะคะ!”

เขาสบตา กลืนน้ำตาเอาไว้ ทว่าอีกฝ่ายกลับรับรู้ได้ว่าเขากำลังทรมาน

“คุณนอกใจผมเรศ ถ้าผมนอนกับผู้หญิงคนอื่นบ้าง
คุณจะยอมรับได้ไหม!”

คนฟังชะงัก “เรศไม่ได้นอนกับมัน!”

“หรือต้องให้เอาหลักฐานมาให้คุณดู คุณถึงจะเลิก
ปฏิเสธสักที คุณทำอะไรรู้แก่ใจตัวเองดี ที่ผมให้พลรบมา
ในวันนี้เพราะผมอยากยืนยันว่าสิ่งที่เห็นมันจริงหรือเปล่า
แต่จากสีหน้าของคุณผมคงไม่ต้องเดาอีกแล้ว!”

มือบางบีบท่อนแขนแน่น เธอสับสน หัวใจแตก
สลายหมดแล้ว

“เรศไม่ได้ตั้งใจ ทุกอย่างมันเป็นความผิดพลาด
เพราะเรศเสียใจที่พ่อของคุณไม่ยอมรับเรื่องของเรา ไม่
ยอมรับลูกในท้องเรศ เรศเลย....” เธอเว้นคำพูด “เรศขอ
โทษรัช เรศขอร้อง เรศรักคุณมากนะค่ะ”

เขาสบตาเธออย่างจริงจัง แล้วระบายลมหายใจหนัก
หน่วง

“มันผิดตั้งแต่ที่คุณไปกินเหล้าทั้งที่ตัวเองท้องแล้ว
เรศ...” เขาบอกเสียงแผ่วเบา

ธัชพลแกะมือคนรักออกจากท่อนแขน แล้วสาวทำ
ทว่าเธอกลับถลาเข้าหมายคว้า แต่กลับถูกพลรบกดรัด
ไว้นั่น โชคดีที่ร้านประจำของเธอกับเขา มีห้องทาน
อาหารเป็นการส่วนตัว ถึงทำให้เรื่องไม่บานปลายจน
กลายเป็นข่าวใหญ่

“ธัชพลไม่ได้รักคุณอย่างที่ปากเขาพูดเลยสักนิดเรศ
ผมต่างหากที่รักคุณ!”

เธอตื่นรน “ปล่อยฉันไ้สารเลว!”

“ทำไมเรศ ผมตามจับคุณมานานทำไมไม่มองผม
บ้าง” เขาตัดพ้อ

“เพราะฉันรักธัชไ้ ฉันไม่ได้รักคนอย่างแก ปากแก
พูดได้นี้ว่ารัก แกจะรักฉันไ้ยังไ้ในเมื่อฉันท้องลูกของธัช
อยู่ แกรับไ้จ้ะนหรือ!”

“ผมรับไ้ ไม่ว่าคุณจะเป็นยังไ้ผมก็รับไ้เรศ!”

คนตื่นรนหยุดชะงัก คนกอดเลยปล่อยเป็นอิสระ ดึง
ร่างบางให้หันมาสบตา ในอกพรรณเรศปวดร้าวทรมาน
จนอยากตายเสียให้พ้น ๆ เขาคงแต่งงานกับน้องสาวตาม

คำขอของตาแก่นั้นแน่นแฟ้นถึงได้ตัดสัมพันธ์กับเธออย่างไม่
ไยดีเช่นนี้ เธอกัดฟันแน่นเก็บความเจ็บแค้นไว้ในอก สัก
วันต้องเอาคืนทุกคนที่ทำให้เธอตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ให้สา
สม

“แนใจเหรวาร์บได้” เธอถามย้า

“แนใจ”

แม้เพียงหมากตัวเดียว อาจพลิกเกมได้ทั้งกระดาน
เด็กในท้องคนนี้จะเก็บไว้เป็นเส้นตำใจ ไม่ว่าธัชจะ
แต่งงานกับใคร เธอจะพาเขาไปปรากฏต่อหน้า และแสดง
ตัวให้ทุกคนได้รับรู้ ขนาดพลรบยังรับได้แม้กระทั่งลูกใน
ท้อง ทำไมคนที่เธอรักถึงไม่ยอมรับ ดีเหมือนกันได้เห็น
ธาตุแท้ในวันนี้ เธอจะได้รู้

รถจอดลง ร่างสูงเปิดประตูเดินเข้าด้านในราวกับ
คนไร้เรี่ยวแรง จุดหมายคือห้องของบิดา ธัชพลยืนมอง
ประตูไม้สักอย่างดี กลืนน้ำลายลงคอ เก็บกดความทรมาน
ไว้ภายใน

ก๊อก ก๊อก

เขาเคาะประตู แล้วรอ

“เข้ามาได้” เสียงตะโกนจากด้านใน

ชายหนุ่มแฉะประตู แล้วหยุดยืนตรงหน้า เห็นพ่อ
กำลังดูรายการโทรทัศน์ท่าทางอารมณ์ดี ธเนศเหลือบมอง
บุตรชาย

“มีอะไรหรือเปล่า”

ธัชพลกัดฟันแน่น ต่อให้เขาอยากหนีเท่าไรก็คงไม่
พ้นอยู่ดี

“ผมจะแต่งงานกับพิมพ์จันทร์” เขาบอกเสียงเบา
ขอบตาแดงก่ำ

คนเป็นพ่อชะงัก แล้วมองลูก เขาไม่ได้คาดหวังให้
ลูกมาบอกรวดเร็วขนาดนี้ แต่ดูเหมือนทุกอย่างคงเป็นไปได้
ด้วยดี เลยทำให้ลูกตัดสินใจเร็วแบบนี้

“ได้สิ ฉันจะรีบหาฤกษ์แล้วกัน”

“แต่ผมมีข้อแม่!”

ชายชราয়ก่ท่อนแชนกอดดอกแล้วสบตาบุตรชาย คิด
ไว้แล้วเขี้ยว

“ข้อแม่อะไร”

“วีดีโอ และภาพทั้งหมดของเรศ พ่อต้องยกให้
ผม!”

“ได้นั้นจะยกให้แก”

เขาใจชื้นที่บิดายอมรับปาก

“ผมอยากได้ตอนนี้ พ่อให้ผมได้ไหม”

“ฉันจะให้ต่อเมื่อแกแต่งงานกับหนูพิมพ์เรียบร้อย
แล้วเท่านั้น!”

มือหนากำแน่น ดวงตาคมกริบวาววับ

“ก็ได้พ่อ!” ธัชพลเดินออกมาด้านนอก มือกำ
หน้าอกแน่น ทำไมมันถึงทรมานขนาดนี้

บทที่ 4

เส้นขนานของทางเลือก

พิมพ์จันทร์จ้องมองตัวเองในกระจก ช่างบรรจง
แต่งแต้มใบหน้าโทรสีชมพูอ่อนเข้ากับชุดเจ้าสาวเกะกะสี
ครีมยาวคลุมเท้า ผมถูกเกล้าไว้เหนือศีรษะ ด้านบน
ประดับด้วยไข่มุก แซมดอกไม้สีขาว ปอยผมปล่อยลงมา
เคลือบแกมวอล ลิปสติกสีชมพูถูกทาลงบนปาก ดวงตา
เรียวสวยหรือลงเล็กน้อยแล้วสุดลมหายใจเข้าปอดเพื่อ
เรียกความเข้มข้น

“เรียบร้อยแล้วค่ะคุณพิมพ์ สวยมากเลยนะคะ!”
ช่างแต่งหน้าบอกแล้วยิ้มกว้าง

“ขอบคุณค่ะ” เธอตอบรับเสียงเรียบแล้วลูกียืน

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

เสียงเคาะประตู ก่อนถูกแง้มออก พิชัยเห็นลูกสาว
แล้วยิ้มกว้างด้วยความชื่นชม เดินมาหยุดยืนเคียงข้าง
แล้วจ้องผ่านกระจก

“ลูกสวยมากพิมพ์” คนเป็นพ่อเอ่ยชม

เธอหันมาสบตาแวตาว่างเปล่า งานแต่งงานโดยปราศจากความรักย่อมไม่มีความสุขอยู่แล้ว เธอทำเพื่อบริษัทและลูกน้องนับร้อยชีวิตเท่านั้น

“ขอบคุณค่ะพ่อ”

“พ่อมารับ ลูกต้องไปรับแขกที่หน้างานแล้ว”

พิมพ์จันทร์พยักหน้ารับคำ มีอบางถูกกุมไว้โดยผู้เป็นพ่อ เป็นครั้งแรกที่ได้รับความรู้สึกเช่นนี้ หากไม่เสียสละช่วยเหลือพี่สาว เธอคงไม่ได้รับการเอาใจใส่จากพ่อ และนี่มันคงเป็นครั้งสุดท้าย เธอก้าวตามอย่างเชื่องช้า แม้ยากให้เวลาผ่านไปรวดเร็วสักแค่ไหนก็ตาม ตลอดหลายวันไม่เคยพบหน้าเจ้าบ่าว มั่นธรมานอย่างบอกไม่ถูก เมื่อคนเป็นสามีคือคนรักของพี่สาว

ไม่มีใครสนใจความรู้สึกเธอ มีแต่สนใจสิ่งที่ตัวเองปรารถนาเท่านั้น หากเจ้าสาวในวันนี้คือพี่ ทุกอย่างคงสมบูรณ์แบบ ทุกคนไม่ต้องทุกข์ใจ มาถึงซุ้มดอกไม้ด้านหน้า ซึ่งเป็นสถานที่ถ่ายรูป เธอเห็นเจ้าบ่าวยืนอยู่ยก

มือไหว้แขกสี่หน้ายิ้มแย้ม นำแปลกเขาทำใจได้ขนาดนี้
เชียวหรือ

ธัชพลชะงัก เมื่อเห็นเจ้าสาวก้าวเข้ามา สองคน
สบตากัน เขาอยากรู้ในใจของพิมพ์จันทร์คิดอะไร ถึง
ยอมรับการแต่งงานครั้งนี้ ซึ่งเขาคาดหวังว่าเธอจะปฏิเสธ
ทันที แต่กลับผิดคาด คนเป็นพ่อปล่อยมือบุตรสาวทันที
เมื่อเห็นลูกยืนเคียงข้างเจ้าบ่าวเรียบร้อยแล้ว

“พ่อเข้าข้างในก่อนนะ”

“คะพ่อ” เธอตอบรับบิดาเสียงเบา

ท่ามกลางแขกในงาน ทอยยกันเข้ามาถ่ายภาพ
หลายครั้งเธอสบตาเขา แต่กลับไร้ซึ่งคำพูดใด เพราะไม่รู้
ควรเริ่มยังงใจดีกับสถานการณ์เช่นนี้ มันอึดอัดเหลือเกิน

เสียงฝีเท้าดังแว่ว แขกเดินเข้ามาหาบ่าวสาว เธอ
สวมชุดราตรีสีสีแดงเลือดนก รองเท้าสีดำสนิท กระเป๋าถือสี
เดียวกัน หยุดยืนตรงหน้า แล้วจ้องมองไปยังสองคน
พิมพ์จันทร์ชะงักกัตริมฝีปากแน่น เช่นเดียวกับเจ้าบ่าว
แขกยิ้มกว้างแม้นอกซำตรม

“ยินดีด้วยนะคะธัช เราไม่คิดจริงๆ ว่า สุดท้ายแล้ว
คุณจะยอมแต่งงานกับน้องสาวเราแบบนี้” เธอบอกเสียง
เยาะ

“คุณทำไม กลับไปดีกว่าไหม” เขาเตือน

“เรามาแสดงความยินดีกับน้องเรศ แล้วก็แฟนเก่า
มันผิดหรือไงคะ!”

พิมพ์จันทร์ไม่เอ่ยคำใด นอกจากนั่งเงียบ เพราะรู้ว่า
เวลานี้พี่รู้สึกเช่นใด เธอเองก็ไม่เคยต้องการให้งานแต่ง
เกิดขึ้น

“ไม่ผิดหรอกเรศ คุณอยากทำอะไรก็เชิญตามสบาย
เลย!” ธัชพลเลือกตัดบท เพราะไม่อยากให้แขกในงาน
หันมาสนใจ

พิชัยเดินเคียงข้างธเนศมายังหน้างาน เมื่อเห็นแขก
ไม่ได้รับเชิญทำเอาหน้าตึง พิชัยตั้งเรียวแขนบุตรสาวแว
ตาดุดัน

“แกมาทำอะไร!”

เธอหันมองบิดาแวตาวดร้า

“มาแสดงความยินดีกับน้องใจคะพอ ที่แย่งผัวพี่ไปได้!”

พิชัยกัดฟันแน่น “กลับไปซะ อย่ามาสร้างปัญหา!”

เธอสะบัดเรียวแขนจนพันการเกาะกุม “เรศไม่กลับ!”

ธเนศหิ่ตามองสีหน้าไม่พอใจ เมื่อพรรณเรศหันไปสบตาทำเอาเธอสั่นสะท้าน

“ฉันว่าเธอกลับไปดีกว่านะ ถ้าไม่อยากเดือดร้อน”
ธเนศเตือนเสียงแข็ง

“เรศไม่มีสิทธิ์ยินดีกับน้องตัวเองเลยหรือใจคะ”
พรรณเรศแย้ง

“ถ้าเธอมาเพื่อแสดงความยินดีจริงๆ ฉันคงไม่ว่าอะไร แต่ใจเธอคิดอะไรในตอนนี้ยมรู้ตัวดี ถ้างานแต่งงานมีปัญหาฉันรับรองว่าเธอหมดอนาคตแน่!”

คำขู่ทำเอาคนถูกขู่จนลุกวาบ พยายามเก็บอารมณ์
โกรธแค้นไว้ภายใน เรื่องทุกอย่างที่มันเป็นแบบนี้ก็เพราะ
ตาแกอย่างธเนศคนเดียว ที่ทำให้เธอต้องต้องไม่มีพ่อ

“แกกลับไปเดี๋ยวนี้!” คนเป็นพ่อบอก

ธเนศเหลือบมองไปยังบอดีการ์ด “นิรุตต์” เขา
เรียกชื่อ

“ครับคุณธเนศ”

“พาตัวผู้หญิงคนนี้ออกไปจากงาน แล้วให้คนไปส่ง
ที่บ้านให้เรียบร้อย อย่าให้มาก่อความอีก”

“ได้ครับ”

นิรุตต์จ้องมอง รู้ดีว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใคร แต่เรื่อง
ของเจ้านายเขาไม่ยากข้องเกี่ยว

“เชิญครับ” เขาผายมือ

พรรณเรศจ้องมองน้องและคนรักอีกครั้ง ก่อน
สะบัดกายเดินออกจากงาน ท่ามกลางสายตาทะลวยคู่มอง

มา เมื่อเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว ธเนศเลยมองมายัง
คู่บ่าวสาว

“เข้าไปในงานกันเถอะ พิธีจะเริ่มแล้ว”

เขาหันมาสบตาเธอเล็กน้อย แล้วเดินนำไป พิมพ์
จันทร์ระบายลมหายใจด้วยความเหนื่อยอ่อน รอยร้าว
ระหว่างเธอกับพี่คงยากผสานแล้ว

บ่าวสาวยืนอยู่บนเวที พิมพ์จันทร์เหลือบมองเขาซึ่ง
กำลังตอบคำถามทุกคน รวากับท้องบทเอาไว้ก็ไม่ปาน
เมื่อใดจะมาจอบปากตนเองบ้างเลยอีกอีกเล็กน้อย แล้ว
โกหกคำโตราวกับว่ารักกันหนักหนา เธอแลเขาจำต้องจด
ทะเบียนสมรสต่อหน้าแขกเหรื่อมากมาย เจ้าสาวมอง
กระต๊ากไปนั้นแล้วแอบถอนหายใจออกมา มีสามีก็
เหมือนไม่มี ผ่านไปสามชั่วโมง ก็ได้มานั่งในห้องนอนซึ่ง
มีกลีบกุหลาบจนเตียง คนเฒ่าคนแก่ครองรักกันเนิ่นนาน
มาอวยพร ก่อนทุกอย่างจะเงียบสงบ

ระหว่างเธอกับเขามีระยะห่างกันเสมอ แม้เขากับ
พี่สาวคบหากัน แต่เธอและเจ้าบ่าวแทบไม่เคยพบหน้า
พูดจาสักเท่าไร ทั้งที่เรสองคนเคยรู้จักกันมาก่อนพี่เรศ

เสียอีก พิมพ์จันทร์ลุกยืน เวลานี้ต้องการพักผ่อนที่สุด
เธอเหนื่อยมาทั้งวันแล้ว

“ทำไมถึงไม่ไปภูเสงานแตงนี่” เขาเอ่ยออกมา
ทำลายความเงียบ

คนสวยชะงักมือกำลังถอดสร้อย แล้วหันมาสบตา
กับเขา

“แล้วทำไมคุณไม่ปฏิเสธ” เธอย้อน

“เพราะผมทำไม่ได้ ผมถึงได้หวังพึ่งคุณ ผมนึกว่า
เราคุยกันรู้เรื่องแล้วเสียอีก!”

“เราคุยกันรู้เรื่อง แต่ฉันก็มีเหตุผลที่ปฏิเสธไม่ได้
เหมือนกัน!” พิมพ์จันทร์ชักสีหน้าไม่พอใจ เรื่องนี้เขาจะ
เอาแต่โทษกันก็ไม่ได้ เธอพยายามแล้ว

ชายหนุ่มกัดฟันกรอด เหตุผลอะไรที่ทำให้เธอยอม
แต่งงานกับคนรักของพี่สาว มันฟังไม่ขึ้นสักนิดเลย

“เธอมันเห็นแก่ตัว!” เขาตำหนิรูดไรฟัน

พิมพ์จันทร์แหม้มริมฝีปาก แหวดตาขุ่นเคือง

“คุณไม่มีสิทธิ์มาว่าฉันแบบนี้ ทั้งๆ ที่คุณก็ไม่แตกต่างจากฉัน!”

“พิมพ์จันทร์!”

“ทำไมคะคุณธัชพล!”

“เธอรู้ไหมว่าเธอทำให้ใครต้องเจ็บปวดบ้าง!”

คนสวยซ้อนสายตามองแล้วระบายลมหายใจ

“ถ้ารักกันมากก็ไปหากันได้นะคะ ฉันไม่ห้าม แล้วอยากหย่าเมื่อไหร่ก็บอก” เธอตอบแล้วยักไหล่ ราวกับไม่สนใจ เพราะไม่ว่าชื่อเสียงเธอจะป่นปี้ยังไง พ่อก็คงไม่แยแสเหมือนพี่สาวแน่

เขาหลับตาเพื่อข่มอารมณ์ตนเอง ไม่คิดมาก่อนว่าพิมพ์จันทร์จะยั่วโมโหได้มากขนาดนี้

“ไม่ต้องมาทำกัน!”

“ฉันไม่ได้ทำ คุณน่าจะรู้ว่าฉันเองก็ไม่ได้ต้องการงานแต่งงานเหมือนกัน!”

รัชพลขบگرامเป็นสันนูน ในวันนั้นเขาบอกเรื่องนี้ให้พิมพ์จันทร์ได้รับรู้ เธอเองก็รับปาก แต่นึกไม่ถึงว่าเลยมันจะเลยเถิดถึงขั้นนี้ เขาทำทุกอย่างเพื่อพรรณเรศ แม้เลิกรากันไปแล้ว แต่เขายังอยากให้เรศมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่อายุใคร แล้วพิมพ์จันทร์เล่า ไม่มียางอายุบ้างหรือไร เพราะสถานะระหว่างเขากับพรรณเรศนั้นชัดเจนขนาดนี้

“ความจริงงานแต่งงานนี้ไม่ควรเกิดขึ้นด้วยซ้ำ เธอมีทางเลือกพิมพ์จันทร์ แต่เธอไม่เลือกเองต่างหาก!” เขากัดฟันแน่น “หรือแท้จริงแล้วเธอคิดอะไรกับฉัน” พุดจบสองเท้าก้าวย่างเข้าหา

พิมพ์จันทร์เซิดหน้าจ้องลึกลงในดวงตา ใบหน้าห่างกันเพียงแค่มือ รับรู้ได้ถึงไอร้อนจากร่างกายและลมหายใจ แม้หัวใจเธอกำลังเต้นโครมครามไม่หยุดแต่เธอก็ไม่อาจถอยหลัง

“ฉันไม่เคยคิดอะไรกับคุณสักนิด!” เธอเช่นเขี้ยว

มือนายกบิบบคางมน คนถูกกระทำแบหน้าคิ้วขมวดหากันด้วยความไม่พอใจ ใช้มือจับท่อนแขนเขาไว้

“ปล่อยฉันนะ!”

ธัชพลลอบมองโครงหน้า จดจ้องลึกในดวงตา ริมฝีปากบางสีชมพูระเรื่อ พิมพ์จันทร์สวยหมดจดเป็นนางเอกละครหลังข่าวได้สบาย แต่เธอกลับเป็นผู้หญิงที่ไม่เหมือนใคร ตื้อรั้น ไม่ยอมใคร ไร้ซึ่งความอ่อนหวาน อ่อนโยน แตกต่างจากพี่สาวอย่างสิ้นเชิง

“ทำไมต้องปล่อยในเมื่อเธอเป็นเมียฉัน!”

แวตาคณพิงไหววูบ หัวใจเต้นโครมครามด้วยความตระหนก นี่เขาคิดจะทำอะไร ธัชพลรู้สึกได้ถึงความตึงเครียดของอีกฝ่าย

“กลัวนั้นหรือ... ถ้ากลัวทำไมถึงยอมแต่งงานกับฉัน!”

“นี่คุณปล่อยฉันนะ!” เสียงเธอเริ่มสั้น

เขายอมปล่อยใบหน้าเป็นอิสระ แล้วโน้มใบหน้าตนเข้ามาใกล้แทน ทำเอาหญิงสาวถอยหลังจนติดกำแพง เธอแม้ริมฝีปากแน่น พยายามข่มใจตนเองไม่ให้หวาดกลัว

“ฉันไม่ทำอะไรเธอหรอก เพราะฉันมีจิตสำนึกมากพอ!”

พิมพ์จันทร์กำมือแน่น ระวังความไม่พอใจเอาไว้

“เธอรู้บ้างหรือเปล่าพิมพ์จันทร์ การแต่งงานกับฉันมันอาจสร้างความทุกข์ให้เธอไปทั้งชีวิตก็ได้”

“ฉันไม่คิดอยู่ในสถานะภรรยาคุณทั้งชีวิตหรอกค่ะ คุณรัชพล” เธอย้อน

เขาหัวเราะในลำคอ รวากับต้องการเหยียหยันตนเอง

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ฉันจะให้เวลาเธอ ได้ทำหน้าที่สะใจสมใจอยาก เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ฉันจะหย่าให้กับเธอ” พูดจบเขาเดินมายังหน้าประตูห้อง แล้วแง้มเปิดก่อนหันกลับมา “เพราะฉัน คงไม่มีวันรักเธอได้พิมพ์จันทร์”

ประตูปิดลง หญิงสาวยืนนิ่งกอดพันแน่น ก่อนทรุดกายลงบนเตียง น้ำตาเอ่อล้นออกมาอย่างห้ามไม่ได้ ทำไมเธอต้องมารับชะตากรรมเช่นนี้ด้วย ทำไมเจ้าสาวถึงไม่ใช่พี่เรศให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเสีย

รัชพลก้าวออกมานอกห้อง ในขณะที่ชุดของตนเอง
ยังไม่ได้เปลี่ยน เขากลับมายังห้องนอนตนเอง แล้วถอด
มันออก ก่อนเดินไปยังอีกห้องแล้วหยุดยืนระบายลม
หายใจ ยกมือเคาะแผ่วเบา

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

“เข้ามาได้!” เสียงด้านในตะโกนออกมา

เขาแฉะประตูเดินเข้าข้างใน เห็นบิดานั่งดูรายการ
โทรทัศน์อยู่ในห้อง ธเนศมองบุตรชายคิ้วขมวดเมื่อเห็นว่า
วันนี้เพิ่งแต่งงานแต่กลับออกจากห้องหอ แล้วมายืนต่อ
หน้าเขา

“ออกมาจากห้องทำไมรัช” คนเป็นพ่อเอ่ยถาม

“ผมทำตามสัญญาแล้ว ผมต้องการให้พ่อรักษา
สัญญากับผมด้วยเช่นกัน”

ธเนศชะงัก แล้วซ้อนสายตามองบุตรชาย

“ฉันทำตามสัญญาแน่ แต่แกไม่คิดจะดูแลเจ้าสาว
เลยหรือไง!”

“นอกเหนือจากการแต่งงานจดทะเบียนกับพิมพ์จันทร์แล้ว เรื่องอื่นไม่ได้อยู่ในสัญญาของพ่อกับผม”

ธเนศกำมือแน่น พยายามข่มอารมณ์ตนเอง อย่างไรก็ตามเสียตอนนี้พิมพ์จันทร์ก็กลายเป็นสะใภ้ของตระกูลแล้ว ต่อให้อัฐุกตัวดีมันไม่ทำหน้าที่คงไม่เป็นไร เพราะถึงอย่างไรทางพิมพ์จันทร์เองก็คงไม่ต้องการ

“ก็ได้”

ชายชราลุกเดินไปยังโตะหัวเตียง แล้วหยิบกุญแจไขลิ้นชัก ดึงซองเอกสารสีน้ำตาลออกมา แล้วยื่นมันให้อัฐุภรรยารับมา

“ขอบคุณที่พ่อรักษาสัญญา”

“กลับไปห้องหอของแกได้แล้ว”

เขายืนนิ่ง “ผมจะไม่กลับไป เพราะผมกำลังจะเดินทาง”

ธเนศกระตุกมุมปากชักสีหน้าไม่พอใจ

“เดินทางบ้าบออะไร!”

“พ่อได้พิมพ์จันทร์เป็นสะใภ้อย่างที่พ่อต้องการแล้ว
ผมหมดหน้าที่ที่พ่อให้ผมทำ จากนั้นผมจะขอใช้ชีวิตด้วยตัว
ผมเอง” เขาบอกเสียงเบา

“แกจะไปที่ไหน แล้วงานที่บริษัทเล่า!”

“พ่อมีสะใภ้คนโปรดคอยช่วยแล้วนี่ครับ” เขาย้อน
น้ำเสียงขมขื่น

“ก็ได้ ตามใจแก อยากทำอะไรก็เชิญ!”

ชายหนุ่มเก็บความปวดร้าวไว้ในอก กลืนใจเดิน
ออกมา เขาไม่ได้อยากทิ้งบิดาแม้แต่น้อย แต่เขาก็ไม่อาจ
ทนอยู่ร่วมบ้านกับผู้หญิงอย่างพิมพ์จันทร์ สู้จากไปเสีย
ดีกว่า

ร่างบางยืนริมหน้าต่าง เห็นบ่าวไพร่กำลังขนกระบะเป่า
หลายใบใส่ท้ายรถ เธอระบายลมหายใจออกมา รู้สึก
เหมือนตนเองถูกทิ้งให้อยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่แบบนี้มันก็ดี
แล้ว เพราะเธอจะได้ไม่รู้สึกผิดต่อพี่สาวตัวเอง

ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูแผ่วเบา เจ้าของห้องมาเปิด สาวใช้
ยืนอยู่ด้านหน้าท่าทางนอบน้อม

“คุณท่านให้คุณไปพบค่ะ”

“ค่ะ” พิมพ์จันทร์รับคำ

หญิงสาวก้าวออกมาจากห้องแล้วปิดประตู เดินตาม
สาวใช้ไปยังห้องรับแขกด้านล่าง เห็นบิดาสามีรออยู่ตรง
นั้น เขายิ้มให้แล้วผายมือเชิญ

“นั่งก่อนสิหนูพิมพ์”

“ค่ะ” เธอรับคำ แล้วหย่อนกายลงบนโซฟาตัวยาว
ตรงข้ามกับเจ้าของมัน

ธเนศลอบสังเกตสีหน้า ท่าทาง และกิริยาของสะใภ้
เขารู้ดีพิมพ์จันทร์ไม่เคยต้องการแต่งงาน แต่เธอคือ
ความหวังเดียวของเขาในตอนนั้น ไม่มีใครเหมาะสมกับ
ตำแหน่งสะใภ้เท่ากับพิมพ์จันทร์อีกแล้ว

“พอดีฉันมีเรื่องอยากคุยกับหนูนิดหน่อย”

“คุณอาว่ามาได้เลยคะ”

ธเนศจะงักเล็กน้อย แล้วยิ้มอ่อนโยน

“เรียกฉันว่าพ่อเถอะนะ เพราะหนูคือสะใภ้ของที่นี่”

แม่ใจไม่ยอมทำตาม แต่เธอรู้ว่าควรตามน้ำไป ไม่
อยากให้เกิดปัญหา

“คะคุณพ่อ”

คนถูกเรียกยิ้มกว้างสีหน้ายินดี แล้วระบายลม
หายใจ

“หนูรู้แล้วใช้ไหมว่าธชไม่อยู่ที่นี่แล้ว”

“ทราบแล้วคะ” พิมพ์จันทร์ตอบไปตามตรง

“แล้วหนูคิดยังไง”

คนถูกถามนิ่งไป “พิมพ์ไม่มีความเห็นคะ ไม่ว่าคุณ
ธชจะตัดสินใจอย่างไร พิมพ์เคารพการตัดสินใจของเขา”

ชายชราแวตาทะลึง ทำให้อิมพ์จันทร์รู้สึกเห็นใจ
ขึ้นมา เธอเข้าใจความรู้สึกการถูกทอดทิ้งดี

“ฉันขอแค่ห้าปี หนอยู่ในฐานะสะใภ้ของที่นี่ได้ไหม
แล้วถ้าหนอยากเป็นอิสระฉันจะให้”

หญิงสาวซ่อนสายตามอง ราวกับคนตรงหน้ารับรู้
ความรู้สึกของเธอได้

“พิมพ์ขอถามได้ไหมคะ”

“ได้สิ”

“ทำไมต้องเป็นพิมพ์คะ ผู้หญิงมากมาย ทำไมต้อง
เป็นพิมพ์ที่ต้องแต่งงานกับคุณธัช!” เธอถามน้ำเสียงสั่น
เครือ

“เพราะไม่มีใคร ทำสิ่งที่ฉันหวังได้นะสิ”

“คุณพ่อหวังอะไรคะ!”

“หวังให้บริษัทกลับมามั่นคงเหมือนเดิม พ่อ
จำเป็นต้องให้หนูช่วย!” เขาโพลงออกมาทันที

คนฟังชะงัก จ้องมองด้วยความไม่เข้าใจ

“บริษัทของคุณพ่อก็ก็นั่นคงดีไม่ใช่เหรอคะ”

สีหน้าชายชราเครียดขึ้น มันคงมันก็ใช่ แต่อีกไม่นานมันจะไม่เป็นเช่นนั้น เพราะถูกคู่แข่งแซงหน้าไปมาก ลูกชายก็มัวแต่ยุ่งเรื่องของตัวเอง ไม่ค่อยรับรู้สนใจอะไรสักเท่าไร ทำงานไปวัน ๆ แล้วก็กลับไปกอดดาราราย่างพรรณเรศ ทำเอาเขาปวดหัวไม่เว้นวัน

“ในตอนนี้นะใช่ แต่ต่อไปพ่อไม่แน่ใจ”

“พิมพ์ไม่เข้าใจเลยคะ” เธอเอ่ยเสียงเครียด

ชายชราถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ตอนนี้รัชไม่อยู่แล้ว ตำแหน่งผู้บริหารว่างลง พ่อเองก็คงบริหารที่นี้ได้อีกไม่นาน”

คำนี้ทำเอาคนฟังรู้สึกโหวงซอบกล

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่คะ”

สีหน้าชายชราเครียดขึ้น แล้วผสานมือไว้ด้านหน้า มือเหยียวย่นกำลังสั่นเทา

“พ่อเป็นมะเร็งตับ ต้องไปให้คีโม พ่อเป็นห่วงบริษัท” ธเนศถอนหายใจเฮือกใหญ่ “พ่อจะให้รัชดูแล

แทน แต่หนูก็เห็นว่ารัชเอาแต่รุ่นวายเรื่องของพรรณเรศ
จนไม่มีเวลาสนใจแม้กระทั่งพ่อตัวเอง”

ริมฝีปากบางเม้มสนิท รู้สึกแน่นในอกขึ้นมา

“แล้วจะให้หนูช่วยยังไงบ้างคะ”

“พ่ออยากให้หนูพิมพ์ไปปรับตำแหน่งแทนธัมน์”

“มันจะดีหรือคะ อีกอย่างพิมพ์เองก็ต้องไปบริหาร
ไอริส พิมพ์กลัวจะไม่มีเวลามากพอ!” หญิงสาวตอบเสียง
เครียด

“พ่อเชื่อว่าหนูทำได้ ที่บริษัทพ่อจะให้คนที่พ่อไว้วางใจ
ช่วยสอนงาน พ่อจำเป็นต้องไปรักษาตัว ช่วยรักษабริษัท
พ่อไว้ให้ก่อนได้ไหม”

พิมพ์จันทร์ดีหน้าเครียด “พิมพ์จะพยายามก็แล้ว
กันนะคะ แต่คุณพ่อต้องรักษาสัญญาด้วยนะคะ เรื่อง
อิสระของพิมพ์”

“ได้ พ่อสัญญา”

สปีผ่านไป....

ร่างบางเข็นรถคนป่วยมาสนามหญ้า แล้วหยิบ
แก้วนํ้าดื่มใส่หลอดแล้วนำไปให้คนป่วยทาน เธอมองสี
หน้าของพ่อสามีแล้วอดใจหายไม่ได้ ใบหน้าซีดเซียว ขอบ
ตาดำคล้ำ ร่างกายผ่ายผอมเรียวแรงแทบไม่มี

“ขอบใจมากนะพิมพ์”

พิมพ์จันทน์ยิ้มบางๆ เพื่อให้กำลังใจ และรู้สึกได้ว่า
พ่อสามีอาการไม่ค่อยดีสักเท่าไร อาจเพราะขาดกำลังใจ
จากลูกชาย

“พิมพ์ยินดีค่ะ”

“พ่อดีใจด้วยนะที่ไอริสได้รับรางวัลบริษัทอัญมณี
ระดับประเทศ”

“ขอบคุณมากค่ะคุณพ่อ”

ธเนศเงยมองลูกสะใภ้ เธอเลยย่อกายลงตรงหน้า

“พิมพ์ทำให้พ่อสบายใจเรื่องบริษัท ตอนนี้พ่อไม่มี
ห่วงอะไรแล้วนอกจาก...” เขาเว้นคำพูด แหวดตาม่นลง

“ไม่ต้องห่วงหรอกนะคะ พิมพ์เชื่อว่าอีกไม่นานคุณ
ธัชคงกลับมาแน่”

ชายชราส่ายหน้า ในอกปวดร้าว ลูกจากไปไม่ส่งข่าว
หรือยอมติดต่อมาเลย คงโกรธและเกลียดพ่อคนนี้มาก

“มันคงรอให้พ่อมันตายไปเสียก่อนล่ะมัง”

“อย่าคิดมากเกินไป พิมพ์เชื่อว่าคุณธัชต้องกลับมา
แน่” หญิงสาวพยายามปลอบ แม้นใจก็กังวลบางอย่าง

ธเนศยิ้มเศร้า แล้วระบายลมหายใจ

“ตอนนั้น ที่ฉันบังคับให้หนูกับธัชแต่งงานกัน ฉัน
รู้สึกผิด แต่ฉันต้องแลก ฉันจำเป็นต้องทำแบบนั้นจริงๆ”

เธอรู้ว่าชายคนนี้ต้องการอะไร เข้าใจทุกอย่าง จาก
ตอนแรกเธอนึกซิงซัง แต่พอเห็นสภาพของเขาแล้วทำเอา
เธออดสงสารไม่ได้ ตลอดเวลาสี่ปี ธเนศติดกับเธอมาก
มากเสียกว่าพ่อแท้ๆ อีก

“เรื่องมันผ่านมาแล้วค่ะ คุณพ่อไม่ต้องคิดอีกนะคะ
รักษาสุขภาพตัวเองให้ดี รอคุณธัชกลับมาที่พ่อค่ะ”

ชายชราแย้มยิ้มออกมา มือเฟลอเอื้อมลูบศีรษะแผ่วเบา

“ถ้าหนูเป็นลูกสาวของฉันก็คงดี”

หญิงสาวชะงัก แล้วดึงมือชายชรามากุมไว้

“พิมพ์ก็เป็นลูกสาวคุณพ่อนี้คะ”

สองคนหัวเราะกัน เธอรู้สึกเต็มตื่นอย่างประหลาด แท้จริงแล้วหัวใจของเธอนั้นไม่ได้แข็งกร้าว แค่เพียงสร้างเกราะป้องกันตนเองและลูกไว้เท่านั้นเอง

สุรชัยทอดสายตามองแล้วระบายลมหายใจ ก่อนตัดสินใจเดินกลับเข้ามาในตัวบ้าน กดเบอร์ติดต่อไปยังปลายทางเพื่อรายงานสถานการณ์ภายในบ้านให้รับรู้ เขาอยากให้คุณธัชกลับมาจริงๆ ไม่รู้จะใจแข็งไปถึงไหน ขนาดพ่อของตัวเองป่วยขนาดนี้

“คุณธัชครับ” เขากровокเสียงเมื่อปลายสายรับ

“ไม่ต้องโทรมา ฉันบอกแล้วไม่ใช่หรือไง” ธัชพลบอกเสียงกร้าว

“ผมจำเป็นต้องรายงานเรื่องในบ้านให้คุณรู้”

“ฉันไม่อยากจะรับรู้เรื่องผู้หญิงคนนั้น แล้วไม่ต้องส่งรูปอะไรมาอีกนะ!” บอดีการ์ดหนุ่มยื่นนั่งเมื่อสายถูกตัด

รัชพลมองภาพที่ลูกน้องบิดาส่งมา เห็นรอยยิ้มของพ่อและสะใภ้คนโปรดแล้วอดหงุดหงิดไม่ได้ ดูเหมือนพิมพ์จันทร์กำลังครอบครองหัวใจของคนในบ้าน รวมถึงบิดาด้วย แล้วแบบนี้คนเป็นลูกอย่างเขาจะสำคัญอะไร ยิ่งพิศมอยิ่งอดชื่นชมไม่ได้ว่าพิมพ์จันทร์สวยขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก มันทำเอาเขารู้สึกไม่พอใจชอบกล หรือบางทีเขาควรทวงคืนสิทธิ์ของตัวเอง ผู้หญิงคนนี้จะได้รู้สึกเจ็บปวดเช่นเดียวกับเขาบ้าง
